

**Jag blundade och
hörde något trilla
ner i mitt glas. När
jag öppnade ögonen
låg det en liten
bläckfisk i min likör.**

JULIA MÄKKYLÄ

ARVID MÖRNE | NOVELLER

Vinnarbidragen 2021

SVENSKA FOLKSKOLANS VÄNNER

Vinnarbidragen
i Arvid Mörne-tävlingen

2021

Skrifter utgivna av Svenska folkskolans vänner – volym 229
ISBN 978-952-7076-51-4
Layout: Rabbe Sandelin
Oy Nordprint Ab, Helsingfors 2021

Vinnarbidragen
i Arvid Mörne-tävlingen

2021

SFV:s litterära tävlingar

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.

Vartannat år gäller tävlingarna dikter, vartannat år noveller. Arvid Mörne-tävlingen utlyses i oktober, tävlingstiden går ut i mitten av januari, och prisutdelningen sker i maj. Solveig von Schoultz-tävlingen utlyses i januari, tävlingstiden går ut i mitten av april, och prisutdelningen sker i september.

Båda tävlingarna har samma prissummor: I pris 5 000 euro, II pris 3 000 euro och III pris 2 000 euro.

Förstapristagarna erbjuds även en kortkurs i skrivande på Nordens folkhögskola på Biskops Arnö i Sverige. Kortkursen äger rum på sommaren och pågår cirka fem dagar. Därutöver får alla som premierats i SFV:s litterära tävlingar också delta i ett skrivarseminarium. SFV förbehåller sig den första publiceringsrätten till de prisbelönade tävlingsbidragen.

Med sin naturlyrik etablerade **ARVID MÖRNE** (1876–1946) skärgården och kustbygderna som finlandssvenskarnas eget poetiska landskap. Han hörde också till de mest respekterade bland ”den svenska jordens” ideologer, som ville bygga upp ett folkligt, finlandssvenskt och patriotiskt nationalmedvetande.

Men för det svenska ekonomiska och politiska etablissemanget framstod Mörne i många avseenden som oppositionell person. Det var inte bara mot AKS och äktfinsk svenskfientlighet som Mörne höjde sin berömda djupa malmstämma; också mot Lapporörelsen och dess svenska gynnare, mot högerradikalism i allmänhet och även mot de

kommersiella intressenas kulturella förmynderi yttrade han sig både som diktare och publicist. Mörne var också Finlands mest framträdande representant för den nordiska demokratins ”beredskapsdiktning” mot de totalitära tendenserna i 1930-talets Europa.

Redan som ung hade Mörne väckt uppmärksamhet med sin friska men ännu något oviga lyrik, men av den samtida konservativa kritiken ställdes han i skuggan av andra diktare. Senare bedömare har med skäl vänt på rangordningen.

Källa: Johan Wrede: "Arvid Mörne". Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS
URN:NBN:fi:sls-4798-1416928957404

SOLVEIG VON SCHOULTZ (1907–1996) nådde konstnärligt mästerskap både som lyriker och som novelist. Hon debuterade år 1932 med ungdomsromanen *Petra och silverapan*, som följdes av romanen *December* fem år senare. Hennes första diktsamling *Min timme* utkom 1940. Kriget hade stor betydelse för henne, liksom för många av de kvinnliga författare som debuterade på 1930-talet, vilket framgår av den självbiografiska *Längs vattenbrynet* från 1992. Litteraturkritiken har i efterhand uppmärksammat att von Schoultz vid tiden för sin debut drogs till modernismen, som i början av 1940-talet var mycket omstridd.

Inom litteratur- och kvinnoforskningen har man fäst uppmärksamhet vid att von Schoultz utforskade ”samhällsmodern” – en kvinnotyp som ofta förekommer i kvinnotexter från kriget och efterkrigstiden. Solveig von Schoultz skildrar, ofta med en viss ironi, moderskapets många aspekter: från lycka till självuppoffring och åsidosättande av egna behov. Under hennes långa författarbana bemöttes detta på olika sätt. Under de första årtionena fick hon god kritik för sin psykologiska insikt och sina kunskaper om kvinnor och barn. Under könsrollsdebatten på 1970-talet var kritiken njuggare, medan hennes texter senare bemöttes med uppskattning även från feministiskt håll.

Källa: Katarina von Numers-Ekman: "Solveig von Schoultz". Biografiskt lexikon för Finland, blf.fi, SLS
URN:NBN:fi:sls-5163-1416928957769

Arvid Mörne-tävlingen 2021

Första pris, 5 000 euro, tilldelas **Felix Fortelius**, Helsingfors, för novellen ”Syltäppel”, en nedtonad, omsorgsfullt berättad historia ur vardagen som med subtila men effektiva medel visar att viktiga händelser och insikter inte behöver omgärdas av stor och bullrande dramatik. Med få, enkla repliker och väl inprickade detaljer tecknas en av livets avgörande relationer, den mellan en son och hans mor.

Andra pris, 3 000 euro, tilldelas **Julia Mäkkylä**, Övermark, för novellen ”Tankeskeppet som kom mitt i natten och försvann”. Med humor och inlevelse skildrar novellen hur de bästa av idéer kan landa framför en när man minst anar det. Novellen som med fin sinnlighet tecknar skymnings- och gryningsstämningar i en koreansk kuststad har absurda drag utan att förlora i trovärdighet. En imponerande helhet som fångar miljön i detaljerna.

Tredje pris, 2 000 euro, går till **Evelina Kulp**, Korsnäs, för en novell som med nerv och intensitet gestaltar en ung kvinna som flyr allt längre in i livslögnen. Läsaren får färdas mot den oundvikliga katastrofen tillsammans med en halsstarrig protagonist som vägrar inse att det inte går att bosätta sig i de sociala mediernas glittriga ström, att man alltid förlorar kampen mot glansbilderna.

Hedersomnämning får **Elvira Niemi**, Helsingfors, med novellen ”Hela mitt liv har jag varit olyckligt kär” som med kristallklart språk visar att det stora finns i det lilla bara man har modet att ställa sig tillräckligt nära. Den samtidigt komiska och allvarliga studentlivsnovellen har en tydlig dramaturgi och ett händelseförlopp som skribenten driver med absolut närvaro till den glädjande lösningen.

Hedersomnämning får **Fanny Thalén**, Mariehamn, för novellen ”Farväl till Katjusja”, som skickligt begagnar sig av grepp och stilmedel ur den moderna thrillerlitteraturen för att berätta en tät och mörk historia från en skrupelfri miljö där inget och ingen är vad de syns vara. Lika tagen på sängen som den ena av de två huvudpersonerna blir av händelseutvecklingen, lika överraskad blir läsaren.

I pris

Felix Fortelius

Jag är 26 år gammal, född och uppvuxen i Helsingfors. Jag studerar journalistik och medievetenskap på magisternivå och har tidigare frilansat för ett antal olika nyhetsbolag och tidskrifter. Jag har hittat på lekar och historier så länge jag kan minnas, men det var först när jag var 14 år som jag bestämde mig för att skriva ner något. Jag har inte någon favoritgenre egentligen, men jag tycker om att skriva om människors inre liv och särskilt om familjeförhållanden. Mina favoritförfattare är Vladimir Nabokov och Tove Jansson.”

Syltäppel

Mamma smäller fast bildörren om sig och säger: ”Du har slutat raka dig.”

Det är bättre än vad jag väntade mig. Jag var förberedd på att hon skulle säga något om hur tjock jag blivit.

Kör man längs E75 kommer man nästan raka vägen från stan till stugan. Men mamma vill inte åka raka vägen. Mamma vill åka via Orimattila. En plats kallad Tönnö.

Jag parkerar bilen vid en rastplats. Vi promenerar en bit tills vi stöter på en liten rostig skylt som nästan drunknar bland grenarna på en lönn. Skylten påstår att vi befinner oss på en historisk plats, men det enda jag kan se är en liten bro som leder över en flod och ett par röda stugor som skymtar bland träden på andra sidan.

Jag suckar och frågar: ”Okej, vad är det här för något?”

”Det här är din släkts historia”, säger hon.

Bron är gammal. Kullerstenar i betong. De mest envisa höstlöven hänger fortfarande kvar på grenarna, men inom bara en vecka eller så kommer träden här att stå helt nakna. Allt är trist och grått. Till och med floden – om det nu inte händelsevis är en älv – verkar lealös och trött.

”Här bodde din förfader”, säger hon.

”Jaså? Var?”

Hon grimaserar.

”Ja, jag är inte riktigt säker på vilket hus han bodde i, men det låg - eller ligger kanske fortfarande - här i Tönnö. En blodig batalj utkämpades över denna bro”, säger hon, och lägger till: ”Den här bron var avgörande för inbördeskrigets utfall.”

Jag begrundar det svarta vattnet under oss. Floden under oss verkar större än de flesta i Finland och jag frågar mamma vad det är för flod.

Hon glor på mig med samma ansiktsuttryck som om jag frågat vem Mannerheim var.

”Vi befinner oss vid det övre loppet av Borgå å.”

”Säger du det”, säger jag, ”Jag insåg inte att vi var så långt österut.”

Mamma låter sin blick vandra ner längs med ån. Hon snörper ihop sina läppar men säger inget.

Jag låter min blick vandra ner längs med ån. Under andra väderomständigheter kan jag tänka mig att landskapet här är riktigt vackert.

Då säger mamma: ”Jag vill att du ska veta varifrån du kom.”

”Säger du det”, säger jag.

Mamma slår bildörren om sig och jag säger: ”Vet du, skylten nämnde inte

ens inbördeskriget. Det stod bara att bron var den första stålförstärkta bron i Finland.”

Vi stannar bara en ytterligare gång på vägen, den här gången för att äta lunch.

Samma käk som på varje ABC i Finland, kan jag tänka mig. Jag bestämmer mig för laxen, mest därför att jag inte litar på lövbiffen. Mamma begrundar matsedeln utan att säga något under en fullkomligt överkligt lång tid.

Till slut bestämmer hon sig för en caesarsallad som hon följaktligen sitter och petar i med gaffeln medan hon kastar ogillande blickar omkring sig på de övriga gästerna. Samma folk som på varje ABC i Finland, tänker jag. Några barnfamiljer; några enstaka gubbar med ölmage och urtvättade kepsar med något bilmärkes logo; ett gäng högljudda 14-åringar från byn i närheten.

En stund tackar jag min lyckas stjärna att jag inte växte upp på en plats där det bästa stället att hänga efter skolan var en ABC. Sedan klandrar jag mig själv för att tänka sådana elitistiska tankar.

Mamma betraktar dem med ogenerad elitism och säger sedan: ”Så, hur står det till med Tariq?”

Jag känner hur min mage knyter ihop sig och utan att titta upp från min lax säger jag: ”Det står riktigt bra till med Tariq, mamma.”

”Är han fortfarande arbetslös?”

”Mmm. Arbetsmarknaden var svår redan till att börja med och koronan gjorde den helt omöjlig.”

”Hm”, säger hon och petar in en bit sallad i munnen. Jag säger ingenting.

När vi lämnade Helsingfors var det morgon, men eftersom vi inte tog motorvägen är klockan nästan tre när vi äntligen är framme vid stugan.

Stugan ser ut som den alltid har gjort, men framför min inre blick ser jag alltid den om sommaren. Jag har nästan aldrig varit här efter augusti. Det känns märkligt att se stugan under en grådaskig hösthimmel och gräsmattan täckt av gula löv.

Det är som att komma in i sitt vardagsrum och se att en tavla som hängt på väggen i många år plötsligt har en helt ny färgpalett.

Mamma vankar bort till proppskåpet vid hörnet av huset och fiskar fram husnyckeln från sin vanliga plats. Jag går runt huset och stannar och betraktar sjön en lång stund. Den ser också konstig ut med sitt svarta vatten.

Jag ser att gräsmattan inte har klippts på länge och tanken slår mig att det måste ha varit pappa som skötte om gården ända in i sjuttioårsåldern.

Mamma låser upp och försvinner in i den mörka stugan. Hon återvänder efter en stund med två korgar med tidningspapper på botten.

“Arbetshandskar finns i växthuset”, säger hon. “Stegen står nere vid vedlidret.”

På gården finns två äppelträd. Ett av dem är från stugans förra ägares tid. Hon var en bitter gammal kärring och det är exakt så trädet också ser ut: Stammen är krokig och vindbiten och täckt med flagande lav.

Det andra trädet planterade mamma år 2006. Under hela min barndom bar det på sin höjd några oätligt sura kart, men nu ser jag att grenarna dignar av frukt.

Äpplena på det nyare trädet kallas för Melba. Det är en syrlig och inte särskilt söt sort, men jag har alltid gillat den. På mormors gård växte ett Melbaträd, och smaken gör mig alltid lite nostalgisk. Kanske gör den också mamma det, nu när jag tänker efter.

Det gamla trädets äpplen heter Antonovka. De mognar lite senare på hösten och är också rätt syrliga, men köttet är mer kompakt än Melba. Jag är inte särskilt förtjust i dem.

Det är kyligt, men uppe på stegen lyckas jag ändå bli lite svettig. Jag känner min tröja generera värme när den gnider mot insidan av min jacka varje gång jag sträcker mig efter ett äpple.

När mamma ringde mig sade hon att äpplena behövde plockas. Det var inte fråga om att hon ville plocka dem; de *behövde* plockas, helt enkelt. Jag förmådde mig inte att säga nej, så jag sade okej.

Det slår mig att det här egentligen är en extremt märklig situation. Det är inte en märklig sak att göra precis, men det är märkligt för oss att göra den. Jag blir medveten om mig själv för första gången på hela dagen, och jag sitter inne på kökssoffan och tittar ut genom fönstret och ser en tjock, nästan trettioårig man stå på en stege och plocka äpplena och jag undrar vad i hela friden han egentligen sysslar med.

Men du vet ju.

Jag för henne de två första korgarna. Hon inspekterar innehållet noga och jag kommer på mig själv med att bli nervös. Det är urdumt, och jag vill nästan säga till henne att det var trädjävlar som levererade äppeljävlar och inte jag.

“Glöm inte fallfrukten”, säger hon, “Inte dom som är ruttna eller maskätna, men om dom bara har fått sig lite duger dom bra till sylt.”

Syltäppel, tänker jag. Inte tillräckligt fina för fruktskålen, men nog ska hon få någon nytta ut av dem i alla fall. Jag ser på hennes händer när hon bär iväg korgarna.

Mamma och jag sitter på var sin sida av bordet på verandan. Vi har var

sin plastbunke framför oss och äppelkorgarna står mitt på bordet. Jag glider in i den mekaniska rörelseserien av att halvera äppel och halvera halvorna och sedan först skära bort fröhuset på insidan och sedan skära bort skalet på utsidan.

Mina händer blir klubbiga av saften och den söta, mustiga doften av äppel lyckas nästan få mig på bättre humör. Jag börjar nästan dagdrömma, men mamma sätter stopp för det.

“Du skär bort alldeles för mycket fruktkött när du skalar. Se på hur jag gör.”

Doften av kokande äppel fyller köket, och jag ser på medan mamma arbetar. Hon håller socker i den ångande kastrullen och rör om i den gyllengula geggan.

“Man ska inte röra om för mycket”, säger hon. “Sylten är godare om den inte är helt slät. Min mamma brukade köra äpplena genom ett slags press med skal och fröhus och allt. När pappa kom och hälsade på en gång när jag hade flyttat hemifrån och smakade på sylten jag lagat på mitt eget sätt sade han ‘I alla dessa år trodde jag att jag inte gillade äppelsylt.’”

“Hm”, säger jag och nickar.

Jag börjar åter undra vad allt det här egentligen handlar om.

Men du vet ju vad det handlar om.

Ja, det vet jag kanske. Kanske jag har vetat hela tiden, än sen då. Hon kan bra komma fram med det själv. Jag är inte skyldig henne att gå henne till mötes om den här saken.

Det här är det närmaste hon förmår till att komma fram med det. Hon är precis lika gammal och inåtvänd och krokig som det där trädet där ute på gården. Hon kommer aldrig att bli någon annan än den hon är och det vet du. Du kan låtsas om inget, men du kan inte lura dig själv att tro att det här är något annat än vad det är.

Om hon säger förlåt..

Det kommer hon inte att göra, och det vet du. Du är inte skyldig henne något, men du är skyldig dig själv att vara ärlig om att det här är ett medvetet beslut du fattar.

“Vad är skillnaden på sylt och marmelad?” frågar jag.

Klockan är nästan nio då vi äntligen kommer fram till Arkadiagatan. Vi körde motorvägen tillbaka, mest under tystnad.

En stund sitter hon bara där utan att lossa säkerhetsbältet, och jag får en obehaglig känsla av att hon är på väg att säga något, så jag säger: “Jaha, då var vi framme.”

“Kan du hjälpa mig att bära upp korgarna?” frågar hon med ett lite underligt tonfall. Jag kan inte annat än att säga ja.

Hon tänder lampan i hallen och för andra gången på samma dag möts jag av en plats som ser likadan ut som jag kom ihåg den, men på något sätt kall och färglös. Det enda som egentligen är annorlunda är ett stort porträtt på pappa som står på birången.

Jag tar av mig skorna men inte jackan och bär in korgarna med äpplena och syltburkarna i köket och ställer dem på bordet utan att tända lampan. Jag vänder genast ut igen och börjar gå tillbaka mot hallen. I ögonvrån skymtar jag de svarta silhuetterna av vardagsrummets möbler.

Jag börjar dra på mig skorna igen.

Mamma frågar: "Ska du redan fara?"

"Ja, jag vill inte få parkeringsböter", mumlar jag.

Hon ser att jag är tomhänt och säger: "Ta nu åtminstone några burkar sylt med dig."

"Nej, nej, det behövs nog inte", Börjar jag säga, men hon har redan marscherat iväg till köket.

Jag mumlar ett tack och tar emot tre burkar sylt och en påse äppel. Jag ser med viss tacksamhet att det åtminstone är Melba. Det är helt för mycket att ge en enda person, men jag vet ju att hon inte har någon annan att ge det till, så det enda jag säger är: "Tack."

Mina händer är fulla men jag lyckas manövrera upp dörren. "Ja, hej då då, mamma."

"Hej då. Hälsa Tariq."

"Jag ska. Hej då."

Jag skjuter fast dörren bakom mig med min fot.

Luften utanför är kall och fuktig. En tunn dimma svävar i gatlyktornas sken. Jag tar ett djupt andetag genom näsan.

Jag vänder mig om och kastar en sista blick upp mot hennes fönster. Jag väntar mig halvt att hon ska stå i fönstret och se ner på mig.

II pris

Julia Mäkkylä

Jag är 26 år gammal och för tillfället bosatt i Närpes, där jag jobbar som talterapeut. Mitt skrivande bestod främst av kaotiska telefonanteckningar fram till år 2017, då jag vann ett hedersomnämning i Arvid Mörne-tävlingen. Sedan dess har min passion för skrivandet vuxit och jag har fått medverka med noveller i olika antologier men drömmer om att få skriva och ge ut egna böcker i framtiden. Jag har alltid haft ett stort intresse för östasiatisk kultur och har under de senaste åren bott en längre tid i Japan, vilket haft ett stort inflytande på mitt skrivande.

Tankeskeppet som kom mitt i natten och försvann

I fyra år hade jag tänkt på att byta ut min väckarklocka. Om tre timmar och tjugotvå minuter skulle den ringa igen. Dess ljud kunde jämföras med ett hysteriskt brandalarm från 1958 men ändå hade jag inte förmått mig att byta ut den. Kanske handlade det om lathet. Eller ren masochism. Jag hade egentligen ingenstans att vara om tre timmar och tjugotvå minuter eftersom jag hade varit ofrivilligt arbetslös sedan flera månader tillbaka. Då jobbade jag på en bank nere i byn och började alltid mina morgnar med att göra i ordning en lätt frukost som jag åt medan jag lyssnade på åttans nyheter. Jag hade helt enkelt inte haft lust att ge upp den vanan.

Jag rullade om på vänstersida av sängen och såg på min fru. Henne hade jag också tänkt på att byta ut. Kanske inte i fyra år men kanske i ett och ett halvt. På ett ungefär. Jag såg på henne där hon och låg och andades ljudlöst med händerna under huvudet. Hennes ansikte var avslappnat och hennes läppar var rödare än vanligt. Av någon anledning fick de mig att tänka på jordgubbsmjölk. Jag hade nog inte druckit jordgubbsmjölk sedan jag gick på universitet. Det passar sig liksom inte att en man i 46-årsåldern går runt och sippar på en kartong med jordgubbsmjölk.

Jag kastade en blick mot klockan igen. 4.24. Om jag kilade ner till snabbköpet nu skulle ju i och för sig ingen se mig varken köpa eller dricka min jordgubbsmjölk. Det skulle vara lite spännande också. Jag hade inte gjort något i hemlighet på väldigt länge. Jag smög mig tyst ur sängen, slängde på mig någorlunda presentabla kläder och såg till att verandadörren var låst. Även om jag hade avsikt att byta ut min fru ville jag inte att några olustigheter skulle hända henne.

När jag vandrade längs hamnpromenaden kände jag alltid en viss nostalgi, även om det inte var här jag hade vuxit upp. Detta var min frus hemstad. Soo-yeons hemstad. Vi hade träffats under tiden då vi båda studerade ekonomi i Busan och flyttat hit till Yeongdeok efter att våra studier hade tagit slut. Jag stannade till, slöt ögonen och suckade medan jag tänkte på orden hon hade yttrat under vår första dejt på akvariet i Busan. *”Det är så synd att vissa måste tillbringa ett helt liv inlåst, utan en blekaste aning om hur mycket vackert det finns där ute i världen”*. Hon hade då syftat på en 200 kg val instängd i en tank på tre miljoner liter men jag kunde inte undgå att tänka att det var så hon nu kände sig med mig. Inlåst. Jag föreställde mig henne stående där framför grävallen, med det kortklippta, svarta håret som nu var långt ner till axlarna.

När jag öppnade dörren till snabbköpet insåg jag att jordgubbsmjölksköpet inte skulle ske i fullständig hemlighet. Biträdet skulle ju förstås se mig. Damen i kassan såg ut att vara i 60-årsåldern, hade ett runt, gemytligt ansikte och

verkade inte som en person som skulle döma mig för mitt nattliga inköp. Jag tog god tid på mig att kolla utbudet av varor även om jag visste exakt vad som fanns i hyllorna. Det var inte någon stor butik men den hade det väsentliga. Ris, alkohol, kimchi, fisk, kött, sötsaker och jordgubbsmjölk. Efter att ha vankat omkring bland varorna en stund, tog jag ut ett litet paket med jordgubbsmjölk ur kylskåpet, ställde det på disken och lade fram jämna pengar.

Det slog mig efteråt, att jag inte hade orkat byta väckarklocka på fyra år men att jag gladeligen gick en kilometer till snabbköpet nere i byn mitt i natten för ett paket jordgubbsmjölk. Jag satte mig på en bänk i hamnen och drack hälften av innehållet i en klunk. Det smakade inte lika gott som jag hade förställt mig. Jag antar att jag hade byggt upp för stora förväntningar. Precis som jag hade gjort med mitt liv med Soo-yeon i denna stad. Yeongdeok var en liten stad, känd för fiske av all dess slag. När jag hade börjat träffa Soo-yeon hade jag kallat henne för *mun-eo* (bläckfisk) eftersom hon blev knallröd i hela ansiktet när hon drack alkohol. Att hon var från Yeongdeok gjorde förstås det hela ännu roligare. Jag föreställde mig Soo-yeons berusade, blossande ansikte framför mig. Då, som från ingenstans, fick jag en uppenbarelse, en idé. Bläckfisklikör. Jag skulle tillverka bläckfisklikör. Det skulle bli mitt nya jobb, min nya karriär.

Jag blev så till mig att jag råkade spilla ut resten av mjölken i mitt knä och medan jag torkade mina nerspillda byxben såg jag, i ögonvrån, något ute på havet. Jag steg upp från bänken och kisade med ögonen. Var det än var så kom det närmare. Jag kisade ännu hårdare och kunde inte tro vad jag som uppenbarade sig framför mig. Ett skepp. Ett stort, blänkande skepp. Jag hade aldrig sett ett sådant stort skepp i den här hamnen. Det såg ut att vara i guld där det majestätiskt guppade över havet. Jag stod som paralyserad och iakttog skeppet. Till och med seglet glänste i en guldaktig ton. En kall kår gick längs min kropp. Jag fick en känsla av att det hade kommit för min skull. För att hämta mig. Jag var tvungen att gnugga mig i ögonen och plötsligt försvann det. Upp i rök. Sådär bara. Jag sprang hem. Jag ville dela min upplevelse med Soo-yeon.

Hemma låg Soo-yeon i samma ställning som tidigare. Hon såg inte ut att ha rört sig en centimeter. Jag bestämde mig för att vänta med att berätta om skeppet tills morgonen. Det var ändå bara ett par timmar innan väckarklockan skulle ringa. Jag kröp ner bredvid henne i sängen. Mitt hjärta slog fortfarande snabbare än vanligt. Det kändes som om skeppet hade uppenbarat sig som ett slags godkännande av min tanke, min nya affärsidé. *”Ett tankeskepp”*, mumlade jag för mig själv och kände hur håret reste sig på armarna. Jag låg länge och tänkte på tankeskeppet och bläckfisklikör men till slut hittade jag

sömnen. Jag drömde om butiksbiträdet. I drömmen var hennes bröst två stora jordgubbar som guppade från sida till sida och som jag maniskt glufsade i mig. Som om mitt liv hängde på det. Drömmen kändes så verklig att jag nästan kunde känna smaken av jordgubbar när jag vaknade.

Vid frukosten berättade jag om skeppet för min fru. ”Märkligt, jag har inte sett något sådant stort skepp sedan jag var barn. Och speciellt inte något i guld”, sa hon småskrattande där hon stod och kokade oxsvanssoppa. Nu kanske man kan tänka, vilken bortskämd, otacksam, liten jävel som har tankar på att lämna en fru som gör oxsvanssoppa till frukost en vanlig lördagsmorgon i september? Det var inte för att jag inte älskade eller uppskattade min fru som jag planerade att lämna henne. Verkligen inte. Det handlade snarare om att *hon* inte älskade *mig*. Och hur kunde jag då veta det? Jo, en rad med företeelser hade lett fram till denna slutsats. Den första företeelsen ägde rum för ett och ett halvt år sedan. På ett ungefär. När jag hade kommit hem tidigare från jobbet en dag, hade jag funnit henne i vår säng, naken med en banan. När jag tänkte efter hade jag nog inte ätit en banan sedan dess. Hur som helst, var det inte bananen i sig som hade gjort mig upprörd. Såklart hade storleken på bananen gjort mig en aning illa till mods. I jämförelse, såg min egen banan ut som en övermogen en med nedsänkt pris. Men det var inte det som hade varit det förargelseväckande. Det var vad jag hade funnit *bredvid* henne och bananen. En polaroid av Soo-yeon tillsammans med en utländsk man och kvinna. Fotografiet såg ut att vara taget på någon finare fest eftersom både Soo-yeon och den andra kvinnan bar långa, åtsittande klänningar och hade fjädrar i håret. Mannen på bilden höll om Soo-yeon kring midjan och såg på henne med en varglik blick. Det såg ut som om han kunde svälja henne hel vilken sekund som helst. Jag hade beslagtagit bilden och då och då brukade jag ta fram den för att betrakta honom, den franska vargen. På baksidan av fotografiet fanns ett telefonnummer av utländsk sort.

Soo-yeon hade precis innan bananincidensen inträffade, gjort en affärsresa till Frankrike och hade inte varit sig lik sedan dess. Ibland fann jag henne sittandes med stängda ögon lyssnande till franska låtar medan hon smuttade på något påkostat vin. Jag hatade allt franskt. Fransk musik. Fransk film. Fransk mat. Varje gång min fru åt en croissant kunde jag enbart se framför mig när hon slafsade på en fransk penis. Osmakligt var bara förnamnet.

”Hur går det med jobbsökandet?”, frågade Soo-yeon när hon ställde fram soppan på bordet. ”Lustigt att du frågar, jag fick faktiskt en affärsidé inatt.”

”Jaså? Berätta”, sa hon och lade armarna i kors.

”Bläckfisklikör.”

”Bläckfisklikör? Är det din affärsidé? Det låter ju hur äckligt som helst” sa hon och såg på mig som om hon betraktade ett obegripligt konstverk.

”Tack för frukosten. Jag tror jag går och vilar lite, jag sov inte så bra inatt”, sa jag och reste mig från bordet.

”*De rien.*”

När jag vaknade efter min tupplur var det redan mörkt ute. Jag hörde Soo-yeon skratta ute i vardagsrummet. Hon talade i telefon. Jag reste mig ur sängen och märkte jag att jag hade fått stånd, vilket inte hörde till vanligheterna dessa dagar. Jag såg ner på bulan i mina pyjamasbyxor. Den kändes hårdare än en fransk baguett. Jag fick en idé. Jag skulle överraska henne. Sådär som i någon gammal europeisk film. Jag gick fram till stolen i vardagsrummet där Soo-yeon satt uppkruken och slängde på telefonluren hon höll i handen.

”Vad håller du på med?!”

”Vi går till sovrummet” viskade jag i hennes öra.

”Älskling, vi vet båda att det inte har fungerat på senaste tiden. Vi ger det lite tid okej?”, sa hon och såg på mig med en något tillgjord sympati.

Soo-yeon slog in numret till hennes väninna igen och jag lämnade henne ifred. Från hallen kunde jag höra henne be om ursäkt för sina ”fåniga man”. Jag ställde mig i spegeln i farstun och såg på mig själv. Ståndet jag hade fått under min tupplur var borta. Det stämde att det inte hade fungerat på senaste tiden. Efter bananincidensen hade jag haft svårt att skaka bilderna av Soo-yeon med den franska vargen från min näthinna, vilket resulterade i problem att styra skeppet i hamn så att säga. Skeppet. Plötsligt fick jag tankar på annat. Jag tog på mig min rock och traskade i rask takt ner till byn. Väl framme vid hamnen började det plötsligt spöregna och inget skepp syntes till, så jag bestämde mig för att ta mig något värmande att dricka medan jag väntade ut det värsta regnet.

Jag gick några kvarter österut. Jag hade aldrig ärenden i östra delen av byn men jag visste att det fanns ett generöst utbud av barer där. Lotten föll på en jazzbar vid namn ”*Den lilla lyktan*”. Det var en liten bar i storlek av ett karaokerum. Runt bardisken rymdes knappa fyra personer men alla stolarna var lediga. I hörnet av baren spelade ett band på tre personer. De spelade en melankolisk låt av Charles Mingus och var och en verkade som försjunkna i det egna spelandet. De reagerade knappt på att jag kom in genom dörren. Bakom disken stod en dam i 20-årsåldern och torkade vinglas med en duk. Hennes hår var klippt under öronen och hon gav ifrån sig ett ungdomligt intryck där hon stod och vickade på höfterna till musiken. Hon hade ett något pillemariskt leende på läpparna när hon visade att jag skulle slå mig ned vid bardisken.

”Whisky on the rocks, tack.”

”Tuff dag?”, svarade hon och slängde hastigt duken åt sidan.

”Något i den stilen.”

”Park Hyerin”, sa hon sedan och sträckte fram sin hand.

”Kong Sang-woo”, introducerade jag mig medan jag skakade den nätta, lilla handen.

Jag mindes inte senaste gången jag skulle ha introducerat mig med en sådan formell handskakning, kanske på någon kongress i Singapore. Hon såg drömmande på bandet samtidigt som hon hällde upp whisky i ett glas ämnat åt konjak. Det störde mig något enormt men jag höll tyst och lade fram 13000 won på disken.

”Du får den billigare om du berättar en hemlighet”, sa hon och lade båda händerna om konjaksglaset med whisky i.

”En hemlighet?”

”Ja”, svarade hon och kisade med ögonen som om hon misstänkte att jag dolde något.

”Jag har inga hemligheter, även om alla andra i min omgivning tycks ha det.”

”Tänk efter.”

”Det kanske inte är någon hemlighet precis, men häromdagen såg jag ett guldskepp i hamnen en bit bort.”

”Vad hände sen?”, sa hon och släppte äntligen taget om glaset framför mig.

”Inget. Men jag hade fått en sådan lust att åka med det, att ge mig av”, sa jag och tog en första klunk. ”Men det bara försvann”, fortsatte jag och kände hur whiskyn brände till i halsen.

”Så, du hade alltså åkt om du hade fått chansen?” ”Tja.”

”Tja?”, upprepade hon och spände ögonen i mig. ”Jag antar att det också finns orsaker att *inte* åka.” ”En person?”

”Det är komplicerat.”

Jag såg på bandet igen. De var fortfarande försjunkna i spelandet. Passionerade. Lyckliga.

”Hur blir man lycklig?”, sa jag högt utan att jag knappt märkte det. Whiskyn hade nog nått blodet snabbare än jag hade tänkt mig. Park Hyerin kastade huvudet bakåt och skrattade på ett ytterst onaturligt sätt. Sedan såg hon på mig med en plötslig allvarsamhet i blicken.

”Låt mig berätta en och annan sak om lycka.”

När hon sa det fick hon det att låta som om det var hon som var den

desperata, halvfulla mannen i medelåldern, och jag den som var en naiv 20-åring med livet framför sig.

”Låt höra”, svarade jag förtjust.

”Det handlar om rondellmänniskorna från Hung Hom.”
”Rondellmänniskorna från Hung Hom?”

”Just det. Känner du till rondellen i Andong? Den med en oststaty i mitten.”

”Jag har passerat den några gånger, ja.”

”För ett par år sedan jobbade jag där i närheten, och när jag skulle hem var jag alltid tvungen att åka i rondellen för att komma ut på motorvägen. Och där mötte jag dem. Rondellmänniskorna. Varje dag, samma tid. En bil fullproppad med fem människor som varje evigaste dag skrattade så att grät. Jag blev så förbannad när jag såg dem. Jag förstod inte hur de kunde vara sådär äckligt lyckliga jämt, så jag bestämde mig för att följa efter dem.”

”Du följde alltså efter dessa rondellmänniskor?”

”Precis, jag följde efter dem och stegade in i deras lägenhet”, sa hon och såg mig rakt in i ögonen.

Hon talade på ett fångslande sätt. Som när någon berättar spökhistorier i ett mörkt rum, fast mer sensuellt. Hon gjorde små pauser, ändrade intonation och då och då höjde hon på ett av ögonbrynen eller bet sig lite i läppen.

”Och vad kom du fram till?”

”De drev en egen firma där i lägenheten och tillverkade mÅnkakor för dagarna. Du skulle ha sett, de var minst femton pers intryckta i en lägenhet mindre än den här baren. De var alla från Hong Kong och hade tidigare jobbat i en ännu mindre lokal där, i ett område vid namn Hung Hom. De visade bilder från Hung Hom och jag fick smaka på färska mÅnkakor med olika fyllningar. De var faktiskt riktigt goda.”

”Hur kunde de vara så lyckliga om de slet som djur?”

”Faktum var att de inte alls verkade så lyckliga. De flesta av dem hade fysiska krämpor, längtade hem och hade inte sovit ordentligt på flera månader. Vi talade om rondellen. Det visade sig att en av de som jobbade där, en gång hade varit så bakfull att han hade spytt ut genom fönstret i den där rondellen och varje gång de körde i den kom de att tänka på incidenten,”

Jag föreställde mig synen av en lång rand med spyor längs med rondellen i Andong och skrattade till jag också.

”Ibland ser man bara skratten. Man ser inte gråten och det hårda arbetet bakom kulisserna. Man ser bara massor av lyckliga rondellmänniskor”, sa hon med ett melankoliskt leende. ”Men det är ju ganska uppenbart att du *inte* är lycklig. Är det på grund av dom där med hemligheter?” frågade hon sedan.

”Det är väl det”

”Bara idioter litar på folk”, sa hon och drack lite whisky direkt ur flaskan.

”Då önskar jag att jag var en idiot”, sa jag, tackade bandet med en nickning och gick hemåt.

När jag kom hem satt Soo-yeon vid köksbordet och åt nudlar. Det retade mig att hon inte undrade varför jag kom hem den tiden. Vanligtvis hade väl en partner blivit vansinnig när man kom hem vid midnatt.

”Du vill inte ha lite nudlar?” frågade hon bara lugnt från köket.

”Nej tack. Du vill inte ha lite banan?” frågade jag tillbaka i en mindre lugn ton.

Jag gick till sovrummet. Jag var så utmattad att jag somnade på direkten. Den natten drömde jag om butiksbiträdet igen. I drömmen badade hon i mina udonnudlar. Mina ätpinnar nuddade hennes axel och hon gömde sig blygt bakom ett blad av sjögräs, men man kunde se hennes runda bakdel sticka fram. I ögonvrån såg jag plötsligt någon som försökte fly från skålen. Det var min fru som klättrade upp för kanten, men gled gång på gång ner igen. Sedan fick jag syn på Park Hyerin. Hon flöt runt på en ägghalva och såg nöjd ut där hon låg med bröstet i vädret. Jag tror hon solade. Sedan började de alla simma. Runt och runt i en cirkel. De skrattade. Jag försökte nappa tag i dem, en i taget, men de gled alla av mina ätpinnar. Deras skratt blev allt mer högljudda, nästan hysteriska, och jag vaknade till med ett ryck. Soo-yeon låg och sov djupt bredvid mig. Rummet kändes konstigt varmt och sängen kändes mindre än vanligt. När jag låg där kunde jag inte hjälpa att tänka om jag tog upp större plats i vår säng än i Soo-yeons hjärta.

”Soo-yeon, känner du dig instängd med mig?” sa jag och försökte väcka henne.

”Vad gör du uppe?” frågade hon tillbaka medan hon envist försökte pressa upp ögonlocken. ”Är du en val?”

”En val?”, utbrast hon och satte sig klarvaket upp i sängen. ”Påstår du att jag är fet? Nej, men du ska inte behöva dela säng med en fet val. Nej, för all del, ligg här själv i sängen du”, sa hon och steg upp med täcket virat runt sig. Hon smällde igen dörren till sovrummet utan att lyssna till min förklaring. När Soo-yeon blev arg var det bara att vänta ut det. Som med en tyfon. Man var maktlös.

Jag kunde inte sova efter att Soo-yeon hade gått och lagt sig på soffan. Jag beslöt mig för att gå och titta efter skeppet. Det regnade fortfarande, så jag

tog med mitt paraply. Det var ett gammalt, klen paraply i plast och blåsten gjorde det omöjligt att fälla upp. Jag bestämde mig för att köpa ett nytt paraply innan jag gick ner till bryggorna och stannade in vid samma snabbköp var jag hade köpt min jordgubbsmjölk natten innan. Det droppade vatten från mitt hår och det första jag såg när jag steg innanför dörren var en låda med bananer. Långa, hårda bananer som bara väntade på att bli upplockade i hyllorna eller upptrycka i någon anatomisk lämplig öppning. Jag drabbades plötsligt av en våldsamt ilska och sparkade till lådan.

”Står allt väl till?”, hördes en röst bakom disken.

Det var samma biträde som senaste natt.

”Jag ber så hemskt mycket om ursäkt”, sa jag och såg menande på bananerna.

”Åh, det gör inget. Det är bra att släppa ut sina känslor då och då”, sa hon och log vänligt så att ögonen smalnade. ”Du ser ut att behöva lite te. Jag sätter på en kanna och plockar fram några smörgåsar.”

”Det behövs verkligen inte”, sa jag medan jag såg henne försvinna in i ett litet rum bakom disken.

Jag satte tillbaka bananerna i lådan, suckade och förde en hand genom mitt blöta hår. Biträdet kom sedan fram ur rummet och vinkade att jag skulle följa med henne, vilket jag gjorde. Vi satte oss kring ett runt, litet bord i målat trä. Det var ett hemtrevligt rum. I fönstret stod flera växter och på kylskåpet satt vykort från olika ställen i världen.

”Du skulle verkligen inte ha behövt”, sa jag medan jag tog emot en kopp te i mina händer. ”Kim Jeong-ja”, introducerade hon sig själv och avbröt mina artighetsfraser.

”Kong Sang-woo.”

”Du är ju alldeles blöt, har du inget paraply?”

”Jo, men det går inte att fälla upp.”

”Jag förstår, det kan ju bli så ibland.”

Vi satt tysta och åt smörgåsar en lång stund. Vinden tjöt utanför och regnet tycktes bara bli värre för varje minut som gick.

”Vet du vad som skulle sitta perfekt just nu?” frågade jag för att bryta tystnaden även om den inte var särskilt obekvämt.

”Nej, vad då?”, sa hon och såg genuint nyfiket på mig.

”Bläckfisklikör.”

”Det har jag aldrig hört talas om men det låter hemskt spännande.”

”Det är för att det inte finns ännu. Men jag har planer på att skapa det, bilda ett företag.”

”Imponerande. Det kunde ju locka turister hit till Yeongdeok”, sa hon och log.

Jag tackade för teet, köpte ett nytt paraply och begav mig hem. Efter vår pratstund hade jag helt glömt bort skeppet. När jag öppnade ytterdörren kunde jag höra Soo-yeons röst från sovrummet men den tystnade tvärt. Jag störtade in i rummet och fann henne i sängen i en onaturlig ställning med täcket uppdraget över sig. På golvet låg telefonen som om det hade slängts i hast.

”Jag tänkte bara säga att jag köpte ett nytt paraply”, improviserade jag i mitt chockerade tillstånd.

”Vad bra”, sa hon med en gäll ton, lika onaturlig som hennes sittställning.

”Det gamla var nog inget att ha mera.”

”Jag håller med”, sa hon och nickade instämmande med hastiga huvudrörelser. ”Du, jag går ut en sväng igen, och provkör paraplyet.”

Jag gick ut i regnet igen. När jag steg utanför dörren insåg jag att det nya paraplyet låg kvar inne på hallgolvet men jag ville inte gå in dit igen. Jag började springa mot hamnen. Jag önskade att skeppet skulle vara där. Och vänta på mig. Ta emot mig. Men det var det inte. Jag gick in tillbaka till Kim Jeong-ja.

”Inte har du lust att tala lite mera?”, sa jag andfått där jag stod framför bananlådan igen. ”Te eller whisky?”

”Whisky blir bra.”

Jag berättade allt. Om bananer, telefonsamtal och polaroider. Och om tanke-skeppet som kom mitt i natten och försvann. Kim Jeong-ja sa inte så mycket men nickade instämmande då och då. Jag tog fram bilden på Soo-yeon och utlänningarna och lade den på bordet.

”Har du provat att ringa numret?” frågade hon efter att ha betraktat bilden en stund. ”Ringa? Det har jag inte ens tänkt på. Borde jag det?”

”Om jag vore du hade jag nog inte kunnat låta bli.”

”Vi gör det”, sa jag och kände en plötslig beslutsamhet.

Vi ringde upp numret. Mina händer var svettiga och mitt hjärta slog oregelbundna och snabba slag. Samtalet kopplades vidare till utlandet och efter några sekunder av ett frenetiskt pipande, svarade någon. Men rösten på andra sidan var inte den franska vargens röst. Den var en kvinnas. Hennes röst var sensuell och flåsigt. Det lät lite som att hon hade tagit samtalet mitt under ett samlag. Hon sa någonting på franska. Och sedan sa hon det som fick det att vrida till i magen på mig. Min frus namn. ”Soo-yeon?” Jag lade på luren och

Kim Jeong-ja tog hastigt fram en flaska päronlikör ur ett vitrinskåp och hällde upp två glas. I ett mindre nyktert tillstånd, bestämde jag mig för att skriva en lapp åt Soo-yeon.

”Jag vet allt om kvinnor och bananer.

Och jag förstår.

Jag kommer att åka med skeppet nästa gång.

Jag är nog borta till mars.

Jag hatar dig inte.

C'est la vieie.”

Jag visste inte hur det sista ordet stavades så jag gjorde det lite suddigt med avsikt.

”När jag först hade sett den där bilden, hade jag tänkt åka till Frankrike och spöa skiten ur den där mannen. Då skulle jag ju ha haft ihjäl fel person”, sa jag och tvingade fram ett litet skratt. ”Har du någonsin haft sådana tankar? Mörka tankar?”

”Javisst” svarade hon.

”Jag finner det något svårt att tro.”

”Sa jag att jag brukade jobba som frisör?”

”Nej det gjorde du inte.”

När jag tänkte efter hade hon knappt berättat någonting alls om sig själv. Det var bara jag som hade gått an om mig själv och mina problem. Jag kände mig lite skamsen.

”Jag har alltid haft tunt och trist hår. Så när jag jobbade som frisör i Ulsan, klippte jag alltid kundernas hår lite kortare än de velade ha det. Det gjorde att jag kände mig bättre över mitt eget kråkbo till hår” sa hon och skrattade högt.

Det var ett fint skratt, ett som kom rakt från hjärtat. Samtidigt kunde jag inte hjälpa att tycka att det fanns något sorligt över det. Jag kom plötsligt att tänka på Park Hyerin och rondellmänniskorna från Hung Hom.

”Skulle du åka med skeppet om det kom nu?” frågade jag Kim Jeong-ja.

”Jag vet inte, jag har ju det rätt bra här. Dessutom har jag ett jobb att sköta. Det är många här i trakten som förlitar sig på varorna som jag införskaffar.”

”Har du någon familj?”

”Nej, de enda jag har kvar är några avlägsna släktingar i Ulsan. Och någon partner har jag aldrig haft. Jag har inte ens blivit kysst”, sa hon och skrattade aningen generat.

Jag såg på Kim Jeong-ja. Några långsamma tårar rullade ner för hennes kind och skapade en rand i hennes ansikte där huden såg mjukare och ljusare ut. När hon märkte att jag iakttog henne, steg hon hastigt upp från stolen och

lade på en skiva på grammofonspelaren. Sedan gick hon in i mot affärsdelen och kom tillbaka med händerna bakom ryggen.

”Vad har du där?” frågade jag och var tvungen att höja på ögonbrynen för att kunna se genom dimman av alkohol.

”Blunda”, svarade hon.

Jag blundade och hörde något trilla ner i mitt glas. När jag öppnade ögonen låg det en liten bläckfisk i min likör. Jag reste mig, torkade tårarna från Kim Jeong-jas kind och kysste henne. Kyssen smakade salt, men även oskyldig. Precis som första kyssar ska smaka. Hennes ansikte bröt ut i ett leende och vi började båda skratta. Hon initierade till dans med sin högerhand och vi dansade, skrattande, till tonerna av Grover Washington Jr.s *Just the two of us* när det plötsligt syntes ett glittrande sken från fönstret. Det kom från hamnen.

”Ser du?” frågade hon.

”Ja. Det är nog här nu.”

”Vart bär det av, kapten?”

”Det får vi se. Men först, låt oss dansa lite till.”

III pris

Evelina Kulp

Jag är 25 år gammal och uppvuxen i Korsnäs, men jag har bott största delen av mitt vuxna liv i Helsingfors. Tidvis jobbar jag som journalist och sedan hösten 2020 pluggar jag även till psykolog vid Stockholms universitet. När jag skriver inspireras jag av skavande relationer och återkommer ofta till konflikter vi inte kan prata om högt.

Smal

Jag går ut och sätter mig på trappan i pausen. Det blåser, jag drar koftan tightare runt mig som en fränksild medelålderskvinna. Kroppen rycker lite av kylan. Björn som jobbar på sporten kommer gående i svart vindtät jacka och ställer sig och röker en meter ifrån mig. Han ser mig aldrig i ögonen.

”Får jag pomma en?” frågar jag. Mitt hår flyger rakt upp, jag är hastigt där med handen och trycker ner stråna mot hjässan. Jag röker inte. Björn räcker mig lådan. Jag tänder och ångrar mig genast. Jag drar bara in röken i munnen, sedan ut igen. Vet inte vad jag ska göra av pinnen jag bett om, låter den nästan glöda ut innan jag drar nästa bloss.

”Röker du?” frågar Björn.

Jag går in och hittar ett ledigt konferensrum där jag sätter mig. Madeleine har inte läst mitt meddelande på Messenger. Hon var aktiv för 37 minuter sedan. Jag skrev till henne för två timmar sedan. Jag scrollar fram hennes namn i kontaktlistan.

”Hej, ringer jag olägligt?”

”Hej, ja, lite, jag är på jobbet.”

”Ja shit, förlåt. Jag skrev till dig på Messenger men –”

”Jaha, jag har inte hunnit kolla.”

”Nej men det gör ingenting, du är ju på jobbet! Det var bara det att jag behöver få svar lite snabbt för att... ja, jag såg precis att de spelar en extrainsatt föreställning av En handelsresandes död imorgon kväll, så jag skulle behöva boka det snabbt om jag vill hinna se den och då tänkte jag på dig! Skulle du vilja se den?”

”En vad?”

”En handelsresandes död. Den där pjäsen jag pratade om.”

”Jaha... Var går den?”

”På Viirus!”

”Okej... men tyvärr, jag har andra planer då.”

”Ja, jag förstod nästan det. Det kom ju med så kort varsel det här.”

”Ja, det kom lite snabbt på. Men det var kul att du frågade! Någon annan gång!” Madeleine smaskar lite på andra sidan tråden, hon verkar äta något.

”Ja, men, såklart! Jag får höra av mig igen!”

”Du får göra det!”

”I wi-ill” Jag sjunger ut repliken. Mitt finger ritar blommor på den bleka bordsytan. ”Vad ska du göra för kul imorgon då?”

”Mmm, jag ska äta middag med några kompisar bara.”

”Åh, kul!”

”Ja!”

”Jag ska väl bara hänga med John.”

”Mysigt.”

”Hur känns det att snart fylla trettio förresten?”

”Ja... inte strålande direkt.”

”Men du, om tre år är jag där med dig! Vi kan -”

”Du, jag måste nog lägga på nu.”

”Ja okej, jag förstår, vi hörs!”

”Puss! Hej!”

Jag går tillbaka till min plats och försöker skriva ut det sista om torven. Dilan och Patrik sitter på andra sidan skrivbordsön. Det är alltid ett jävla liv när de är på jobb tillsammans. Jag försöker koncentrera mig på Maria Ohisalos citat men det är svårt med deras kacklande i bakgrunden. Jag snurrar långsamt av korken på min vattenflaska och stirrar in i skärmen.

Tar en klunk, två. Skruvar tillbaka korken. Ett högt rungande skratt ekar från Dilans mun över bordet. Jag lösgör laptoppen och går och sätter mig i en soffa en bit bort i kontorslandskapet.

Jag öppnar mitt privata fönster i webbläsaren, stänger Viirus bokningssida och går in på Pinterest. Jag startade en mapp där för Madeleines födelsedagsfest för ungefär ett år sedan. En osynlig mapp, så att Madeleine inte ska få syn på den när hon är inne och pinnar. Det är mycket vitt, glitter och silver i mappen, som nyår och Abba. Allt som Madeleine älskar. Jag pinnar en bild på några tjejer i skimriga muskorta klänningar. De är långa och modellsmala och har brunt, platt, långt hår. De är fångade i ett extatiskt ögonblick, de skrattar sexigt mot varandra på dansgolvet. Bröstvårtorna buktar ut bakom det tunna tyget.

Björn går förbi bakom mig och sneglar på min skärm. När han fortsätter framåt i korridoren tittar han på mig över axeln. Ögonkontakt.

”Fest eller?” frågar han och ler, nästan överlägset.

”Min bästa vän fyller trettio.”

”Jaha. Fjorton skulle jag ha gissat.”

Han försvinner bort längs korridoren. Håret bak på hans huvud är alltid helt tovtigt, som om han bara klev upp ur sängen på morgonen och åkte raka vägen till jobbet. Jag undrar om Björn skulle vilja knulla mig. Björn vill nog knulla mig. Trycka upp mig mot väggen i ett av toalettbasen. Minimalt med skinn

exponerat när han öppnar de där trånga svarta jeansen. Darrande ben och en smal, rosa penis. Ett riktigt ljusst hest ljud när han kommer.

Hon är så smal terapeuten. Det är så att man tänker att hon själv inte är riktigt frisk. Hon är så där smal som Nicole Kidman. Gammal Nicole Kidman. Provocerande smal. Man skulle vilja slå henne. "Varför är det så viktigt för dig att vara så jävla smal?" vill man skrika. Ska hon ta hand om andra som inte kan ta hand om sig själv. Dessutom drar hon alltid platta referenser till min barndom. Det är tydligt att hon tycker att hon är smart och djup när hon gör det. Hon tror alltid att allt beror på min barndom. Ingenting beror på min barndom, din dumma hora. "Vad skulle du säga till lilla Ella?" brukar hon fråga mig med vattniga ögon. Att jag ska behöva stå ut med de där pinsamma, platta övningarna. "Ja, vad skulle du själv säga?" har jag lust att fråga. "Det är inte jag som ser ut att kunna gå av bara för att man blåser på mig."

"Min kompis Madeleine fyller trettio om en månad." säger jag. "Jag tänker väldigt mycket på det. Jag har aldrig haft någon så nära mig som fyllt trettio innan."

"Vad tänker du på då? När du tänker på det?"

"Ja, att jag själv snart är trettio. Och så ser jag väldigt mycket fram emot hennes födelsedag förstås. Det är ganska längesen jag såg fram emot något så mycket. Det är längesen jag ens hade riktigt kul och typ festade. Liksom ordentligt. Ibland känns det som om jag är 40 fastän jag bara är 27."

Terapeuten tittar på mig med Mona Lisa-leende. Sekundvisaren bakom hennes huvud tickar långsamt framåt.

"Så tänker jag mycket på hur festen kommer bli, om jag kommer lyckas ordna en tillräckligt bra fest och om hon kommer att vara nöjd. Det är ganska ... stressigt."

"Har du ensamt ansvar för att ordna den?"

"Antagligen inte men –"

"Tror du att du orkar det just nu?"

"Varför skulle jag inte orka det?" Jävla horterapeut.

"Finns det personer som du skulle kunna ta hjälp av om du behöver det?"

"Ja, det tror jag väl. Eller, säkert."

Terapeuten tar upp en sjal som hon långsamt lägger runt sina axlar. Om hon skulle ha lite underhudsfett skulle hon kanske inte behöva alla sjalarna. Hon tar upp sitt block igen.

"Du pratar ganska ofta om Madeleine" säger terapeuten. "Hon betyder mycket för dig."

"Ja, hon är ju viktig för mig. Hon är... min favoritperson. Min bästa vän!"

Terapeuten sitter kvar med hakan lite uppåt och ögonen på glänt, hon är beredd på att jag ska säga något mer. Jag säger inget mer. Terapeuten öppnar munnen.

"Vad tror du hon känner för dig?"

Jag tar hissen ner till Delikatessen. Kvinnan i kön framför mig beställer på svenska. Jag har aldrig fattat varför folk ska envisas med att beställa på svenska bara för att det är Stockmann. Det är pinsamt. Det är som att de bara vill visa att de är med i en speciell liten klubb. Själv vill jag bara få det undan, fortsätta vara så anonym jag kan i det här pyttelandet. När det blir min tur beställer jag två kardemummabullar och fyra wienerbröd. På finska.

Det bästa med Stockmann är att toaletterna är gratis och relativt rymliga. Det är det de borde ha tryckt på för att undvika konkurs. "Bästa toaletterna i hela stan". Men man kan väl inte tjäna pengar på gratis toaletter. Det luktar som vanligt diarre inne på den stora toaletten.

Skötbordet är nedfällt. Det är så slitet att nästan alla isbjörnar i mönstret bleknat bort. Jag torkar av bordet med pappershanddukar och handsprit och lägger upp mina påsar på det. De prasslar mot varandra när jag sticker ner handen.

Varje gång jag äter wienerbröd tänker jag på John. På att han inte tycker om wienerbröd. "Det är för sött för min smak" sa han första gången jag sa till honom att jag älskar wienerbröd. Hur skulle något kunna vara för sött? Socker är crack, kokain. Vaniljyllningen som rullar ut över tungan, det är bättre än något jag upplevt med honom. Att äta många av dem på en gång är det bästa jag vet. Socker. Den där tyngden som fyller magen.

Jag rotar fram tandborsten ur väskan och sticker den i halsen. Det har börjat gå trögare att få upp med åren. Som om reflexen håller på att bli förbrukad. Jag borstar tänderna. Innan jag ska gå ut stannar jag upp framför spegeln. Jag drar ner mina jeans till knäna och drar upp jackan och tröjan så att behån blottas. Mina svarta trosor som en triangel mitt på kroppen. Jag tittar på höfterna, magen. Vänder mig om. Så från sidan. Jag skulle antagligen inte behöva spy.

John sitter i soffan och ser på Bojack Horseman på teven när jag kommer hem. När jag kommer in vänder han sig mot mig och ler. Jag har aldrig riktigt kommit över hur osymmetriskt hans ansikte är. Det slår mot mig som en dålig lukt, jag får vända bort huvudet. ”Hej älskling” säger han och glider upp ur soffan. Han kommer fram och drar händerna längs mina överarmar, böjer huvudet och insisterar på att titta in på mig under luggen. Som om jag var hans bångstyriga tonårsdotter.

”Hej” säger han igen med sammetsmjuk röst. Jag vänder mig om för att ta upp något ur jackfickan.

”Här! Jag köpte en kardemummabulle till dig.”

”Gjorde du? Tack älskling!” John kysser mig. Mjukt. ”Men köpte du inget till dig själv?”

”Jag var på kaffe med Madeleine efter jobbet så jag åt en då.”

”Okej. Det finns mat på spisen om du vill ha.”

”Tack, kanske om en stund.”

När vi ligger i sängen sen glider hans hand upp över mitt bröst och han försöker kyssa mig. Jag vänder mig på rygg och han börjar klä av mig. Han knullar mig alltid på samma sätt. Det har varit mycket öronsnibbar en tid nu. Jag antar att han hört någon random snubbe hajpa upp det i en podd och tänkt att det är motsatsen till vanilla. John plockar in nya saker i vårt sex som om han handlade konstiga ingredienser till en ny rätt, utan en egentlig känsla för vad det kommer smaka. Han har bara hört någon prata om att det är skitgott. En blöt kall rand strilar ner från örat längs nacken när han fortsätter ner för min mage.

Första gången vi hade sex ville han mysa efteråt, fastän jag inte kände honom egentligen. Han slingrade sina fingrar runt mina när vi låg där i sängen. Jag kunde inte sova. Det normala hade väl varit om han vänt sig om åt andra hållet eller åkt därifrån. Men inte John. Nästa dag ville han ses på kaffe. Jag sa att jag inte kunde ses innan klockan 22. Jag tog med en flaska Koskenkorva hem till honom som jag sa att jag tänkt att vi skulle dela på. Han drack artigt och såg mig djupt i ögonen. Han såg så glad ut. Jag sa att jag hade E om han ville ha. Det hade jag inte. Han sa bara ”Ta du, det är bra för mig.” Sedan slingrade han sina fingrar runt mina igen och somnade som en hund tryckt mot min kropp. Jag kunde inte sova.

Efteråt somnar John med näsan mot min nacke. Huden på min vänstra arm knottrar sig i takt med hans utandningar. Vi har pratat om trygga rum med terapeuten. Glada tankar man kan smita in i när man behöver slappna av eller må lite bättre. När jag lägger huvudet på kudden på natten tänker jag på Madeleine. Och på senaste tiden, på festen. Hon ställer sig upp och håller ett improviserat tal med tårar i ögonen, hon berättar för alla hur mycket jag betyder för henne och hur tacksam hon är för att hon har mig. ”Vad skulle jag göra utan dig?” Jag blir rörd förstås. Vi kramas framför alla gäster. Sedan super vi oss fulla och tar stökiga bilder framför fotoväggen. Madeleine säger att jag ska ta tag i hennes bröst på en bild, jag lyder och sträcker ut tungan. Blixt. Hon laddar upp bilden på Instagram direkt. Alla ser. Tiotals kommentarer inom en timme. Sedan går vi runt med en bricka tequila som vi shottar med alla gäster. Gästerna filmar och lägger upp på sina storys. Jag bär en skimrig miniklänning, är modellsmal och har långt plattat hår. Någon lägger kanske piller i min drink. Allt snurrar och vibrerar i rosa. Min kropp är varm och kall samtidigt. Jag är glad. Någon hittar mig på toaletten sen. Jag svarar inte på tilltal, är medvetlös. Kaos utbryter. Jag ser min lealösa kropp bli hämtad av rödklädd ambulanspersonal och körd genom Helsingfors i 90 kilometer i timmen. Nästa dag vaknar jag i en sjukhussäng. Det första jag ser när jag öppnar ögonen är Madeleine. Hon har sovit i en stol vid min sida. Kanylen som är instucken i min hand stramar. ”Madeleine” viskar jag hest. Hon vaknar direkt och tar tag i min hand, trycker den hårt. Gårdagens mascara ligger i tjocka bläckiga ränder längs hennes kinder. ”Jag trodde att jag hade förlorat dig” säger hon. Rösten spricker. Hon kysser mig på pannan.

Jag vaknar klockan 13.27 nästa dag. Jag tror att det ringer i mina öron. Det är så grått. Jag kan inte komma på hur man rör på kroppen. Hur ska jag orka när det är så grått. John kommer in.

”God eftermiddag” Han pussar mig på kinden. ”Jag ville låta dig sova.” Han sätter sig på sängen.

”Vad är klockan?” frågar jag. ”Halv två.”

”Vittu John.” Jag sticker tummen och pekfingeret i ögonen. ”Varför låter du mig sova så här jävla länge?”

”Du behöver det.” Jag suckar och går till badrummet. Jag har inga kläder på mig.

”Jag måste till stan.” fräser jag.

Jag duschar i bara tre minuter. Borstar igenom det blöta håret fastän jag inte använde balsam. Det är motsträvt. Marsljuset som lyser in genom badrumsfönstret lägger sig som en grå filt över min vita hud. Som ett Beck-filter över celluliterna. Jag öppnar handduken och tittar på mitt bröst i spegeln.

”John” ropar jag ut i lägenheten. Hans fötter landar i golvet och kommer gående. Hans hand på min rygg när han tittar på mig i spegeln.

”Vad är det?” Jag stirrar bara på honom. Så vänder jag mig om och trycker min bröstorgel så tätt mot hans som möjligt, jag skulle kunna falla in i den. Handduken hasar ner mot höften. Jag andas mot hans kläder. Han säger något. Jag trycker mig närmare. Han håller mig om ryggen, säger något igen. Det blir blött på t-shirten, han luktar tvättmedel och salt. Kan det bara få vara tyst. Han lösgör mig och ser mig i ansiktet.

”Älskling, hur är det?” Han har fortfarande några sömntutor kvar i ögonvrån. Beige gegg i klumpar. På kinderna sticker små, glesa skäggrån ut.

”Är allt okej älskling? Du gör mig orolig.” Jag sticker ner handen i hans kalsonger.

Det regnar ute. När jag slår ihop paraplyet innanför dörren sticker jag nästan ordningsvakten i buken. Kvinnan som jobbar i butiken har så rent hår. Det snirklar sig i en guppig och voluminös svart svans längs ryggen. Jag gissar att hon inte tvättar håret mer än två gånger i veckan. Jag ser mig själv i en av speglarna. Sminket har skurit sig i näsvingarna. Jag ser ut som en sminkad gris.

”Hi, excuse me, I’m here to pickup an order.”

”Oh yes of course, I remember!” hon tar upp en nyckel bakom disken och försvinner ut. När hon kommer tillbaka lägger hon fram två små plånböcker i det klassiska bruna lädret, med Louis Vuitton-mönstret i en blek beige nyans. Plånböckerna har blodröda detaljer och i deras nedre högre hörn finns varsin stor guldig bokstav, en med E och en med M. Jag drar fingrarna över lädret och öppnar spännet. LV står det inne i fodret.

”They’re gifts” säger jag.

”Of course” Hennes välmanikyrate naglar rör sig metodiskt och elegant när hon packar in plånböckerna i påse, prasselpapper och dyr kartong.

”Do you want to pay with cash, card...?”

”Card please”

”Right. So, 960 euros please. You can insert the card here.”

Den exklusiva påsen dinglar från handleden när jag tar spårvagnen hem. Jag kan se plånböckerna ligga bredvid varandra på ett marmorbord vid Kämpers uteservering. En bild på oss när vi sitter bredvid varandra med varsitt glas bubbel. Våra nymanikyrate naglar som blänker i solljuset. Vi med varsin likadan svart basker. Min bildtext ”Paris with bestie.” Madeleines bildtext ”Bestie day!! Love this girl so much!!!” Jag som kommenterar ”Du och jag älskling!”. 332 likes.

När jag stänger dörren till lägenheten bakom mig är jag tung igen. Lägenheten är tung. Dammkornen orkar bara dansa i slowmotion. Jag ställer ner påsen på golvet i hallen. John sitter i sin stol framför datorn, han har glasögonen på sig och kröker nacken framåt som en gam. Jag för fingrarna längs kotorna i hans rygg, spelar Fur Elise på dem. Hans kuk är styv mot baksidan av mina lår när jag sätter mig i hans famn. Jag blundar.

När jag vaknar igen står John i köket och steker biff. Pepparbiff åt honom och vegebiff till mig. Han har sina mjukisbyxor på sig. Jag går fram och lägger armen runt honom. Han drar mig närmare och pussar mig i håret. Hans fingrar trycks in i mitt fett men han är beröringsblind. Mitt fett hindrar inte kåtheten. Jag rynkar på näsan åt hans biff.

”Det är groteskt att äta det där!”

Jag byter om till en stickad, svart klänning och lägger håret i en klämma. Jag ställer fram tallrikar och glas, tänder ett ljus och håller upp vin. Klickar ljus i mobilen. 19.27, lördagen den 12 mars. Inga notiser. Jag tar upp glaset och dricker. Förutom fräset från stekpannan är det tyst i lägenheten. Mjukisbyxorna hänger som en säck över Johns röv. Jag kopplar min mobil till högtalaren och lägger på Spotify Top 50, dricker fyra klunkar till. En partyhit dunkar runt i det tomma, stilla köket. Jag öppnar Instagram. Vare sig Madeleine eller Erika har uppdaterat sina storys. John kommer till bordet och lägger upp biffarna på våra tallrikar.

”Behöver du hjälp?” frågar jag. John ler.

”Hur mycket vin har du druckit?” Han säger inget om min klädsel. Lägger koncentrerat upp klyftpotatis, sparris och bea medan jag tittar på. Bea. På en fucking lördag. När han sitter framför mig lägger jag huvudet på sne och ler. Han blir glad då. Han tar min hand över bordet.

”Får jag ta en bild?” frågar han.

Efteråt vill John se på film. Vi sätter oss under min fina dyra pläd och kommer överens om en skräckfilm på Netflix. Jag lutar mitt huvud mot hans arm. En gatlykta utanför vårt fönster lyser upp rummet. Tjugo minuter in går jag på toaletten.

”Ska jag pausa?”

”Nej, kolla du.”

Erika och Oscars profilbilder har röda ringar runt sig. Jag klickar. Ett mörkblått sken strålar från mobilen. Oscar står på en stol och filmar runt i ett rum fyllt med långbord av middagsgäster. De skrålar Ja må hon leva och höjer snapsglas. Det zoomas in på huvudpersonen. En kort person i miniklänning, spexiga solglasögon, stilettklackar och en stor vit pälsjacka. Det krampar till längs mina armar ända ut i fingrarna. Jag klickar ostadigt på Erikas boll. Samma middagsbjudning filmat från ett annat håll. Hur många gäster?

Kanske 60. Nästa klipp är en boomerang. Hjärtat dunkar. Hon och Madeleine poserar framför en fotovägg. The bitch is 30 står det högst upp.

Utanför badrumsdörren hörs ljudet av en jumpscare. Jag ringer Erika. Tio signaler går fram, sedan tutar det upptaget. Jag ringer igen. Upptaget. Jag öppnar Instagram igen. Uppdaterar. Madeleine har laddat upp en bild på Erika som håller i en bricka shots. 38 sekunder sedan. ”My girl!!” står det över bilden. Ett hjärta och en emoji med stora, runda, blanka ögon.

John knackar på dörren.

”Allt okej älskling?” Jag tvättar händerna. ”Hallå?” Jag öppnar dörren. ”Vad händer?” frågar John.

”Ehm, vet du vad... jag hade glömt att Madeleines födelsedagsfest är idag!” Jag skrattar.

”Va?”

”Ja, den är nu, Erika ringde till mig.” ”Jaha. Du visste inte om det förrän nu?”

”Jag vet inte, jag måste ha fått en total blackout!” Jag skakar på huvudet och spärrar upp ögonen.

”Men vadå, Madeleine har fest nu?”

”Ja precis, jag måste åka dit nu!”

”Jaha. Du måste åka dit.”

”Och du! Förstås!” Jag försöker kasta mig om halsen på John, men han för undan mina armar. Han går tillbaka till soffan. Jag öppnar badrumsskåpet och börjar kleta foundation på mitt ansikte.

”Jag vill att du ska komma med John! Det blir jättekul.” Jag drar två streck

med eyeliner. ”Kan du inte komma snälla.” Två drag med läppstiftet. I hallen sliter jag kappan av hängaren. ”Ska du inte komma då John?” säger jag in i kappan. Jag rycker tag i LV-påsen som står kvar i hallen och går ut.

Alla rosorna ser törstiga ut vid blomsterbutiken vid järnvägsstationen och det finns bara färger som orange och gul kvar, som om någon hade dött. Florister har så dålig smak. Jag köper tre solrosor i grönt prasselpapper, sen går jag hela vägen till Nylle. Trettioårsfest på Nylle. Som jag föreslog. När jag kommer fram till trappan upp till Nylle har jag ett missat samtal från Erika. Jag ringer upp.

”Hej!” svarar hon. Det skrålar i bakgrunden, samma ljud ekar ut på innergården.

”Hej”

”Du hade ringt?”

”Ja, jag är här nu, skulle du kunna släppa in mig?”

”Här?”

”Ja, här vid Nylle, utanför dörren.”

”Jaha... Jo, absolut. Förstås!”

Jag ser Madeleine genast. Hon står omringad av några tjejer jag inte känner men sett på Instagram. Hela rummet badar i lila och snurrande ljus. När gruppen hon står med ska gå upp i biblioteket går jag fram och tar tag i hennes handled. Hon vänder sig om.

”Hej!”

”Åh hej, hej”. Vi kramar varandra. Min foundationhaka borrar ner sig i hennes vita fluffiga axel. ”Är du här?” säger Madeleine in i kramen. Hon doftar kokosnöt och frissaschampo.

”Ja, självklart! Här är jag!”

Två av tjejerna som var på väg upp till biblioteket med henne vänder sig om och ställer sig på trappstegen bakom Madeleine. Jag fastnar med blicken på den ena tjejen, hon är ganska fet.

”Du är trettio nu, grattis!” nästan skriker jag. Jag sträcker ut händerna åt sidorna och skakar dem uppåt, som om jag är en karaktär i Jurassic Park.

”Ja, haha. Det är jag.”

”Hur känns det? Känns det bra?”

”Just nu känns det bra i alla fall!”

Den feta tjejen tittar på mig. Hon måste väga mer än mig?

”Men gud, herregud, du måste ju få din present! Darling!” Jag räcker fram Louis Vuitton-påsen.

”Oj, wow. Det skulle du inte ha behövt!” säger Madeleine.

”Jo, det är klart att jag behöver.” Mina ögon vattnas. Madeleine.

”Åh, tack fina du.” Madeleine tar inte tag i påsen. ”Vi var påväg upp och röka nu, skulle du kunna ställa den på bordet där borta?” Tjejerna bakom henne tar ett steg uppför trappan. Madeleine för upp klacken ett trappsteg.

”Ja, jo, självklart! Jag ställer det där.”

”Tack, vad snällt!” säger Madeleine och försvinner med dem in i rökmolnet.

Jag ställer LV-påsen borta på bordet, bredvid en öppnad kartong från littala. Jag tittar ut över rummet. Vid baren står en kille klädd i svart kostym och håller i en flasköl. Björn från sporten. Han pratar med en kille jag inte känner igen. De dricker Peroni. Tjejöl. När den andra killen går iväg korsar jag rummet och ställer mig i baren. Jag är i Björns synfält men jag tittar inte på honom. Beställer en vodka soda.

”Åh hej, var det du som stod här!” säger jag och tittar på Björn. ”Tydligt långt ifrån enda yleiten här ikväll.” skrattar jag.

”Just det, nä.”

”Erika måste ha bjudit in dig, jag missade helt ditt namn på gästlistan. Jag visste inte att du känner Madeleine?”

”Vi umgås väl lite i samma kretsar. Vi har festat ihop några gånger.”

”Okej! Just det. Jag har inte hört henne prata om dig.” Björn tar en klunk av ölen. ”Jag såg dig inte här tidigare, kom du nyss?” frågar han.

”Nej, jag var nog här från början. På middagen och hela allting. Men jag har inte sett dig heller förrän nu, så det är tydligen lätt att missa folk i en sån här liten lokal också!” Jag fortsätter skratta.

”Hur känner du Madeleine?” frågar Björn. Den manhaftiga tjejen i baren ställer fram plastglaset framför mig. Jag tar tag i det.

”Vi är väldigt, väldigt goda vänner.”

”Tre euro” säger bartendern. Jag ska plocka upp plånboken, men jag har ingen handväska, inga fickor, ingenting.

”Ah shit, jag... jag har mina pengar i jackan, kan jag skriva upp det?” Bartendern skakar på huvudet. Jag tar glaset och går till garderoben.

Min jackficka vibrerar. John ringer. ”Hej John!” Jag ler stort.

”Var är du någonstans?” Rösten är irriterad, eller ledsen. Inte så mjuk. Passivt aggressiv.

”Jag sa ju det, jag är på Madeleines fest.”

”Jaha. Hur går det för dig?”

”Åh, jättebra. Hon var så lättad när jag kom. Och glad förstås men jag fick lite dåligt samvete för att hon hade väntat på mig så länge och undrat var jag var.” John är tyst i luren. ”De hade ringt mig typ hundra gånger, men jag hade ju inte haft på ljudet, så jag hade missat det. Så dumt.” John svarar inte. ”Men det är jättekul här, du borde komma hit älskling!” Min puls slår mot displayen. ”Ella, jag kommer inte komma dit.”

”Jo!”

Borta på dansgolvet står Björn och Madeleine och pratar med varandra, nära. Skenet från discokulan drar över deras ansikten var femte sekund. Björn lutar sig framåt och säger något i hennes öra. Flasköppningen på hans öl nuddar nästan vid hennes bröst. John suckar i telefonen.

”Ella. Vill du att jag kommer och hämtar dig?” Han låter inte arg längre, något annat. Björn plockar upp en låda Camel ur fickan som han visar för Madeleine. Madeleine tar tag i den. De kommer gående ut mot garderoben och fortsätter ner för trapporna. Björns hand nuddar vid Madeleines korsrygg när han föser henne framåt, neråt.

”Madeleine skulle nog bli ledsen om jag inte stannade en stund. Vänta inte uppe!”

Hedersomnämmande

Elvira Niemi

Jag har alltid skrivit. Eller – så länge jag kan minnas har historierna funnits i mig och velat ut. Text gör något med mig, helt enkelt. Förutom att försöka skriva Romanen studerar jag bioinformationsteknologi vid Aalto-universitetet, driver mitt nätmagasin TOVE och längtar efter att få dansa på TF igen.

Hela mitt liv har jag varit olyckligt kär

I

Jag bor inte i Ingå längre.

Det har jag faktiskt inte gjort på ett tag, egentligen. Men det har tagit en stund för mig att inse det själv, att jag faktiskt flyttat. Har ett eget liv nu. Ett eget hem.

Varje gång jag träffar någon ny och de får veta att jag är från Ingå är de lika förvånade. Jag vet ärligt talat inte riktigt varför. Förvånansvärt många vet ändå var Ingå är, för, ja, de har sommarstuga där. Kanske har de tagit en drink i någon av plåtlådebarerna som börjat dyka upp på piren varje sommar. Att någon på Aalto skulle vara därifrån, har den tanken ens slagit dem?

När jag först flyttade hemifrån bodde jag i ett rum på sjutton kvadrat i Otnäs. Nu har jag flyttat till Busholmen i Helsingfors och fått tio kvadrat till. Här kommer jag antagligen stanna ett tag, förutsatt att inget mirakel sker och jag får en pojkvän. Oddsen för det? Sjukt låga.

Antagligen på minus.

2

I nästan tjugoen år har jag vandrat denna jord men inte en enda gång har någon velat kyssa mig. Eller, tja. Det kanske någon har. Rättning: inte en enda gång har någon lyckats kyssa mig.

Men varför ska jag vara så passiv i det hela?

Inte en enda gång har jag och någon annan kysst varandra. Det kanske är närmast sanningen?

Jag har knappt kysst någon i mina drömmar. Hur ska jag kunna drömma om något som jag inte kan föreställa mig?

Jag vet inte hur det är att kyssa någon.

Jag vet inte hur det är att somna i sked, krama om någon så hårt det går för att det inte går att komma tillräckligt nära, ha ett hår att rufsa till, en haka att putsa bort tandkrämsfläckar från.

När jag inte kan sova men verkligen borde göra det snabbt tänker jag på att någon håller om mig. En man. Med muskler. En hård men samtidigt varm kropp som liksom bara finns där.

Det går nästan bra att inbilla sig.

Oftast ger jag upp och onanerar istället och somnar 45 minuter senare än jag annars hade gjort. Ibland drömmer jag om Leo, vaknar och önskar förvirrat att dröm och verklighet skulle byta plats.

3

Jag minns inte första gången jag såg Leo. Sedan jag började studera har han bara alltid funnits ... omkring. En lika självklar del av Teknologföreningen som Helan går. Allt jag vet är att jag alltid tänkt på honom som cool och trevlig och snäll och hela paketet men som Ouppnåelig™. Vilket var otroligt dumt för sen visade det sig att han träffade sin flickvän bara för någon månad sen. Ändå verkar de jättekära. Eller ja. Självklart är de det. På något vis lyckas hennes namn komma upp i varenda konversation och jag är inte bitter men -

Måste hon vara perfekt?

Fan.

Mina vänner frågar mig varför han är bra och för en gångs skull i mitt olyckligt kära liv har jag femtioelva anledningar.

- Nå, jag kan ju inte säga så mycket eftersom han har flickvän, säger My då. Det är väl bara att ... försöka hitta någon annan?

Och jag vet att hon har rätt och det finns ingen anledning att älta men jag gör det ändå. Jag gör det hälften av alla vakna minuter och 100 % av alla minuter när jag ligger i sängen och ska somna. Kroppen som håller om mig har fått ett namn.

Fan, som sagt.

4

En gång skrev en tinderkille att jag är söt och jag visste inte var jag skulle göra av mig. Det var alltså inte ens som öppningsreplik utan efter att vi talat ett tag, men det kom så plötsligt. Att jag inte visste hur jag skulle ta det kan i och för sig absolut ha att göra med att jag inte tror på att kärlek kan uppstå genom två skärmar. Jag förstår verkligen inte hur det skulle gå till, absolut att man kan förälska sig i ord men fortfarande: människan bakom orden vet man inte särskilt mycket om oavsett hur många gånger hen har spillt ut sitt hjärta på Snapchat.

Men sånt är ju, kanske, möjligen, högst personligt, också. Vissa kanske faktiskt känner att de kan förälska sig i ett foto. Inte jag. Jag kan förälska mig i skådespelare och poddare för de blir ju personer, ändå, på något sätt. Men ett foto och ettor och nollor som förvandlats till text på min skärm?

Eh.

Så: jag svarade tinderkillen med nervöst skratt i textform och vi talar än men

jag vet inte. Tror han faktiskt att han tycker om mig? Han vet ingenting om mig.

5

Det är sitz och jag är full. Jag brukar inte vara full på sitzer utan nöja mig med bordsdrickorna men idag fick jag lön och jag är sämst på att hålla i mina pengar.

Så nu sitter vi här, jag och mitt bordssällskap, med två sangriakannor mellan oss. Den ena tom, den andra halvfull.

Jag har haft kul. Han är rolig och snygg och lite flörtig, vill jag tro, och framförallt: bra på att dricka. Jag måste dricka idag, för vid nästa bord sitter Leo och hans flickvän och de skrattar konstant. Eller ler. Kära leenden är absolut någonting som frekvent förekommit under kvällens lopp. Så jag försöker le mot Axel mitt emot mig och tänka att jag kanske kan bli kär i honom men så tar han fram mobilen för att kolla sina aktier igen och hjärtat sjunker i bröstet som en sten.

– Vi leker en lek, säger jag.

Det går några sekunder men så ser han äntligen upp från skärmen.

– Vad då?

– Inte kolla mobilen-leken, ler jag och fyller först på sangria i mitt glas och sedan hans.

Hans blick är tillbaka på skärmen innan jag ens avslutat förslaget.

– Nå? säger jag uppfordrande, tänker att killar gillar kaxiga tjejer.

– Jaja, okej, suckar han och mobilen hamnar äntligen i hans kavajficka igen.

Vi sitter tysta en stund. Jag dricker min sangria, vi kommenterar maten lite. Han säger att Hankens mat brukar vara bättre och jag ignorerar kommentaren. Tänker: han är kul han är kul du har kul ge honom en chans!

När mitt glas är uppdruckat frågar jag:

– Mer sangria?

Axel nickar och jag går bort mot baren. När jag kommer tillbaka är både mobilen och Axel borta. Jag sätter mig ner, suckar, heller upp ett glas till mig själv och frågar Calle bredvid mig ifall han också vill ha och det vill han men jag tänker inte ens försöka konversera med honom. Istället låter jag blicken vandra mellan bekanta och obekanta ansikten tills jag gör misstaget att förirra mig

till Leos bord och ser honom hålla i sin flickväs hand, över bordet, samtidigt som båda lyssnar på sångledarna som drar en halvdålig åsnebrygga.

Jag måste bort.

Jag stiger upp och ursäktar mig hit och ursäktar mig dit och äntligen är jag vid trappan och jag vill påstå att jag är som Askungen vid tolvslaget men jag saknar högst antagligen mycket av hennes grace där jag skrider nedför trappan till vessan.

Inne på vessan står Ebba vid fönstret och röker.

– Vad är det med dig? frågar hon mig där jag står i dörröppningen med andan i halsen.

– Inget, jag bara ...

Så sätter jag mig på det smutsiga vessagolvet och börjar gråta. Jag är inte en sån som gråter, speciellt inte framför andra, speciellt inte framför andra jag inte ens känner särskilt bra. Men här sitter jag och kanske är det alkoholen, men jag orkar inte att alla andra ska ha det så jävla bra och dumma Axel har säkert också smugit iväg med någon brud men här sitter jag och skrynklar till min finaste UFF-klänning.

Fan.

Ebba är ingen hjälte. Hon springer inte fram till mig och frågar mig inte en gång till utan säger bara:

– Men lugna dig. Ta en cigg.

Jag ler lite.

– Jag har slutat, säger jag men så går jag fram till henne och tar emot den utsträckta cigarettens ändå.

På efterfesten skymtar jag Leo fem gånger och bara en enda gång är han utan henne vid sin sida. Plötsligt är klockan halv tre och jag märker att han inte är kvar. De har gått. De har bättre saker för sig. Nu är det snart bara vi som inte har någonting att komma hem till kvar.

6

Jag delar taxi med en kille som går maskin och bygg, för vi bor båda på Busholmen och de fem andra som är kvar på TF så sent orkar inte ta sig hem eller så bor de i Otnäs. Så det blir vi två och det är praktiskt och kostar knappt någonting för någon som är van vid att åka taxi från Ekenäs till Ingå om ingen kör den kvällen. Men vi känner knappt varandra. Jag vet att han är från Åbo

och började studera på Aalto för tre år sedan så några år äldre är han kanske. Jag vet att han använder ordet ”siisti” i varannan mening och att han nog är rätt full. Jag vet att han ser helt okej ut men inte är någon man ser på två gånger, så att säga.

När det är fem meter kvar till honom släpper han en bomb i mitt knä och jag försätts i chock.

– Såå ... tänkte du sova nu eller vill du att jag kommer till dig? frågar han.

Och jag vet inte vad jag ska svara. Som sagt: oksyst. Också: nittio-säng. Även: känner jag dig? Men: vill han ligga med mig?

Vill han ligga med mig.

De antagligen ändå rätt få sekunderna som passerar mellan hans fråga och mitt första svarsläte passerar i slowmotion. Till slut säger jag:

– Ööööö - vad skulle vi göra där?

Jag kan inte se på honom jag kan inte se på honom oj vad bänkens skinn är intressant men gud där åkte vi förbi en pizzeria jaha kyligt väder.

Han ignorerar min fråga och säger istället:

– Alltså antingen sover jag hos dig eller mig. Helt hur du vill.

Helt

hur

du

vill.

Jaha? Du kunde inte visa på något lite annat sätt någon sekund tidigare att det här var vad som skulle hända? Har vi flörtat ikväll? Har vi pratat om någonting annat alls än festen och hur det varit att vara tutor i år och hur skolan går? Svar: NEJ.

Och ändå: paniken i en oksysts ögon då hon får detta förslag, för kanske första och sista gången i sitt liv. Har hon råd att tacka nej? Jag vill verkligen tro att jag har råd att tacka nej för jag vågar inte tacka ja. Inte så här. Inte nu. Inte när jag mest bara vill prata med Leo dagen och natten lång.

Så jag säger:

– Jag har en väldigt liten säng.

Och det är ju sant och absolut ett legitimt argument, det hade blivit trångt så att säga, men också: var det det enda jag kunde komma på? Hur hårt ditchad blev

han inte nu? Hade det kanske inte möjligtvis, bara ett förslag, varit bättre att säga: kanske en annan gång. Till exempel. För att hålla dörren öppen och så.

Det är så lätt att vara efterklok.

7

Plättar är det finaste som finns. Jag sov över hos Sandra efter en fest och som tack steker jag plättar. Det är verkligen lätt som en plätt att steka plättar för två istället för för min enorma familj. Men det tar ju fortfarande lite tid och varje plätt är sin egen historia. Finns det en större kärlekshandling än att steka plättar till någon?

Antagligen. Carrie får plättar (antagligen amerikanska pannkakor) av sin ryske älskare Dagen Efter och jag skulle verkligen inte kalla den relationen för kärleksfull. Men nu steker jag plättar till Sandra och jag hoppas hon blir glad, bara hon steg upp någon gång.

Plättarna är kalla och mitt hår nästan torrt när Sandra äntligen orkar masa sig upp från sängen.

– Hur mår du? frågar jag.

– Eh, svarar hon och rör sig mot duschen.

Hon verkligen hasar sig fram, som en zombie. Jag suckar.

Sandra drack nog en del igår och så kan det ju bli ibland, men på sistone har det blivit så lite väl ofta. Jag är trött på att stödja hennes kropp hela vägen till hennes lägenhet och fiska fram nycklarna från hennes ficka. Jag är trött på att hålla håret borta från hennes ansikte då hon spyer och framförallt är jag trött på att vara tvungen att gå tidigt eller vara tvungen att se efter henne konstant och därmed missa en chans att prata med Leo.

Men jag älskar ju Sandra, så det är klart jag gör det, ändå. Jag var ju heller inte precis nykter. Nu är det bara att genomlida en vecka till och så är det en ny fest. En ny chans att hoppas på att Leo blir kvar till småtimmarna och kanske hamnar bredvid mig i en soffa för att diskutera livets mening.

– Varsågod.

Jag nickar mot tallriken framför Sandra. Hon ler.

– Tack, du hade ju verkligen inte behövt. Men tack. Gud vad gott.

– Hände något speciellt igår då? undrar Sandra med munnen full.

– Nja, jag rycker på axlarna. Pratade lite med Edvin och Ebba och Leo och de,

det spårade lite. Blev snack om vad som händer efter döden och plötsligt skrek alla i munnen på varandra ...

Jag tystnar. Sandra lyssnar inte, hon äter och ser ut genom fönster som om det där ute var långt mycket intressantare än vad jag har att säga.

– Jaha, säger hon och nickar. Kul.

– Mm

När vi ätit lägger vi oss i sängen igen och Sandra sätter på Brooklyn Nine-Nine. Men inte ens Amy och Jake kan få mina tankar bort från Leo. Leo som dansade med mig på dansgolvet igår, Leo som frågade hur det går med kören, Leo som av någon anledning faktiskt verkar vara intresserad av vad jag har att säga.

– Du, säger jag och stoppar serien.

– Mmhmm?

– Jo, jag gillar nog Leo, lite.

– Okej. Det är väl inte så konstigt.

– Nej ... jaha? Vad menar du?

– Nej men han är ju snäll och rolig och så.

– Jo.

– Men han har flickvän.

– Jo, det har han ju. Men jag börjar typ tycka om honom mer för varje gång jag träffar honom och jag vet inte vad jag ska ta mig till.

– Mmhmm. Jo. Jobbigt sånt där, nickar Sandra medan hon scrollar Instagram.

– Jo, faktiskt.

Inombords himlar jag med ögonen och drar en djup suck. Utombords klickar jag på play.

Jag saknar min högstadiesbästis. Hon förstod när jag behövde hejarop, eller spekuleringar eller bara någonting alls överhuvudtaget. Hon förstod att det kunde kännas livskrisjobbigt även om det bara var en förälskelse på avstånd. Men även om jag skulle ringa personen med samma namn nu, så tror jag inte min högstadiesbästis skulle svara. Hon finns nog inte längre.

Det kanske bara är jag som fastnat i högstadiet för resten av mitt liv.

8

Hela mitt liv har jag varit olyckligt kär. En enda gång minns jag som jag har berättat för någon om mina känslor och då skickade jag det på Facebook. Han

hade flickvän men min dåvarande bästis pressade mig för jag var ju rätt olycklig, något måste hända. Jag skrev ett långt ångestfyllt meddelande till flickvännen dagen därpå och varje gång jag ser honom nu får jag posttraumatisk stress.

Moral of the story: berätta aldrig för någon hur du känner.

9

Ingå är en plats där skyltar inte tas ner förrän samma evenemang ska hållas på nytt. Hur många gånger har jag inte åkt förbi den där jävla grisfestskylten och läst vem som skulle uppträda? När jag nu åker förbi den igen är det för att besöka min familj som har höstlov. Besöka. Jag har en säng där och ett nattygsbord men det ändrar inte på att jag *flytt boet*, så att säga. Lärt mig flyga. Hur flygandet faktiskt går är en annan sak.

Hemma – eller inte hemma, hos min familj – lagar jag mat till dem och blir glad för att de uppskattar det och leker lite med mina yngsta bröder och hälsar på de äldre. Frågar hur det går. Alla håller på med sitt och jag vet inte var jag ska vara eller vad jag ska göra för när jag är här vill jag ju helst hänga med dem men de har inte tid. Så jag går omkring som en vilsen zombie och försöker hitta någon som vill ha mig. Jag lagar mat och fyller i diskmaskinen men orkar inte tvätta diskhon och på natten gråter jag på vessan för att jag plötsligt inte bor här längre, för att jag plötsligt är en skild bit från den helhet jag så länge varit fastetsad i.

Och jag vill till min egen lägenhet och mitt eget liv samtidigt som jag vill få tillbaka mitt gamla rum och min barndom.

10

Tinderkillen vill ses och jag tänker varför inte kanske vi klickar kanske han kan få mig att glömma Leo. Så vi går en promenad. I parken bredvid mitt hus, över bron till Gräsviken. Jag frågar om han vill ha något från butiken men det vill han inte, han har nyss ätit. Jag är hungrig men säger att vi kan fortsätta gå då. Så vi går ända till Tölö och då säger han att han bor precis nära så jag svarar jaha?

Jag blir inte bjuden in och frågar inte heller om jag får komma och hänga en stund för i samma sekund jag såg honom visste jag att det skulle bli stelt och framtvingat och vi hade verkligen ingen kemi överhuvudtaget. Och han är inte Leo.

Han är inte Leo.

Tre dagar senare ser jag att han tagit bort matchningen och jag pustar ut.

11

Leo har lagt upp en ny bild på Instagram. Den är suddig och på bilden dricker hon skumpa och ler så att tänderna syns. Trots att bilden är suddig ser hon ut som en filmstjärna och under bilden har han skrivit: Så glad att jag träffade dig.

Jag klickar på taggen och scollar ända ner till hennes allra första bild. Bild efter bild går jag igenom, läser kommentarer och bildar mig en uppfattning om den person Leo vill dela sitt liv med, just nu åtminstone.

Hon skriver krönikor för en liten feministisk tidning och skapar självporträtt i olja och missbrukar svart kaffe och har vackra konstnärliga spännande vänner.

Som jag redan visste är hon alldeles perfekt och jag ligger i sängen och känner mig hopplös och rastlös och grå resten av dagen.

12

På Alla hjärtans dag ordnas Teknologföreningens årliga Valentinsitz. Jag lyckades inte knipa åt mig en biljett i tid men går på efterfesten och där berättar My för mig att hon sett Leo och hans flickvän bråka.

Jag har druckit en del, för jag och Ebba förfestade hos henne och om det är något Ebba kan så är det shotta tequila. När My nu säger att Leo finns här någonstans, möjligen ledsen eller arg eller sårad eller hela alltet nickar jag först bara och fortsätter dansa men så ser jag honom gå ut för att röka så jag går ut jag med.

– Hej, säger jag. Hur är det med dig?

– Kunde varit bättre, svarar han utan att möta min blick.

Jag nickar mot cigarettpaketet.

– Har du en till mig?

Han håller upp sin tändare och jag suger in tills cigaretten glöder.

– Så - vad då då? Har det hänt nåt?

– Tja, vi bråkade med Denise.

– Jaha, oj, var det allvarligt?

– Nej, alltså inte egentligen. Det har bara varit mycket på sistone. Vi har båda haft mycket i skolan och kanske är det att man slutat vara nykär men jag irriterar mig plötsligt på allt hon gör, säger han.

– Oj.

– Ja, oj.

Vi går in igen och beställer varsin drink vid baren, så fortsätter vi prata och Leo säger att Denise nog åkt hem.

– Men – du kanske borde åka efter? säger jag och ångrar mig i samma sekund

– Äh, vi bor ju inte tillsammans. Jag har försökt ringa flera gånger men hon svarar inte så då får det vara. Vi löser det imorgon. Förhoppningsvis.

Jag nickar och lutar mig mot hans axel.

– Jo, det blir säkert bra.

På efterfestens efterfest hamnar jag bredvid honom i en soffa och plötsligt medan vi pratar om de bästa konserterna vi varit på säger han:

– Varför är du singel egentligen?

Jag sväljer, rycker på axlarna.

– Äh, har bara inte stött på någon som är tillräckligt spännande än, försöker jag skämta.

Han ler.

– Det är bra att ha standards, det är jättebra.

Och jag vill skrika: NEJ DET ÄR INTE BRA DET ÄR FÖRJÄVLIGT FÖR MAN VET JU INTE TILLRÄCKLIGT FORT OM NÅGON ÄR TILLRÄCKLIGT BRA OCH SÅ PLÖTSLIGT ÄR HAN BORTA OCH MÖJLIGHETEN FÖRSVUNNEN.

Men det gör jag såklart inte, jag nickar bara och säger att jag måste gå på vessan.

Hemma lyssnar jag på samma låt om och om och om igen och vänder och vrider på varför han frågade mig varför jag är singel.

13

Jag kan ändå lite förstå otrohet.

Kanske.

Nej.

Men jo.

Äsch.

Men såhär: Om Leo plötsligt en kväll någonstans skulle få för sig att han nog är rätt trött på sitt förhållande och faktiskt är väldigt intresserad av mig och absolut vill hängla med mig på en snuskig vessa skulle jag inte tacka nej.

Jag skulle kanske till och med nästan förstå hans val.

Det skulle antagligen vara väldigt idiotiskt att gå med på det och han skulle antagligen bara ångra det efteråt och kanske skulle han göra slut med henne men han skulle ändå inte kunna vara med mig för varje gång han såg mig skulle det påminna om vad han förlorade och hur han sårade Sitt Livs Kärlek.

Jag är nog verkligen inte för otrohet alls.

14

Vi har tent om sju timmar men av någon anledning sitter jag, My, Edvin och några till i en soffa i TFs källare och dricker öl. Vi räknade hela dagen men till slut sa Edvin att vi knappast kommer förstå Fouriertransformationen på några timmar om vi inte gjort det på sex veckor.

Så nu sitter vi här och dricker öl istället. Leo sitter några meter bort och talar i telefonen med sin flickvän. I nästan en timme har de talat nu och hugget i bröstet som funktion av tiden är inte precis en fallande linje. Nu verkar de göra sig klara att lägga på och jag känner plötsligt att jag verkligen inte orkar sitta här och se in i hans tindrande ögon och skratta åt hans skämt i en timme till. Det går inte längre. Så jag sveper det sista av min öl, stiger upp, säger jag drar nu hejdå lycka till med tenten och går iväg utan att ägna Leo en blick.

– Älskar dig, säger han och avslutar samtalet.

15

Den trettonde mars är en fredag och My deklarerar glatt att dagens fest alltså kommer bli kaos.

Vi ska fira Ebba som fyller 21. Hon bor i en etta och vi är minst tjugo personer som ska samsas om trettio kvadratmeter. Leo kommer att vara där. Leos flickvän kommer högst antagligen att vara där.

När vi står utanför porten till Ebbas trapphus öppnar inte My genast utan stannar upp, spänner ögonen i mig och säger:

– Känns allt okej? Jag menar ... med Leo och så.

Jag nickar. Jo, allt är bra med mig. Jag ska klara ikväll. Jag ska klara ikväll utan att göra bort mig. Jag ska inte prata med Leo en enda gång och jag ska ha det skitkul.

Så tränger jag mig förbi My och in genom porten.

Ebba är glad och musiken är hög. Vi får välkomstdrinkar i plastmuggar och en uppgift att utföra under kvällen. På min lapp står det: *gör någonting du egentligen inte vågar*. Jag sväljer. Så sväljer jag en gång till och tar mig an dansgolvet.

Det spelas slaggers och hits från 10-talet. Vi skriksjunger med i låt efter låt, jag låter musiken och värmen från kropparna omkring uppfylla mig. Jag blundar och märker knappt att Leo dansar precis bredvid mig. Jag sträcker ut armarna mot My mitt emot mig och vi tar över dansen, bara vi två.

Hela tiden ekar lappens ord i mitt huvud. Jag vet att det bara är en fänig lek, men av någon anledning tar jag den på största allvar. Jag måste utföra Ebbas utmaning.

Plötsligt står han jag delade taxi med en gång framför mig och dansar tafatt.

– Hej! ropar vi i munnen på varandra för att överrösta musiken.

Inombords dör jag stelhetsdöden men jag försöker tänka bort det och ler stort.

– Fancy seeing you here, försöker jag skämta men han hör inte så jag låter det vara och säger bara att det är kul att se honom, hur mår han?

– Bra! Och du?

Jag ler som svar för han skulle inte höra mig ändå och så dansar vi en stund tills han gör en diffus rörelse och pekar mot vessan. Jag nickar och fortsätter dansa, alkoholen får mig att känna mig lätt som en fjäder och varje rörelse känns spänstig och snygg. *Jag* känner mig snygg. Kanske inte taxiincidenten var så förödande, ändå?

När benen måste vila sätter jag mig vid matbordet och inser för sent att Denise sitter mitt emot mig.

– Hej, säger hon. Jag tror inte vi har hälsat.

Jag stirrar en stund på handen som svävar i luften mellan oss.

– Hej, säger jag och ler stelt. Maja. Du måste vara Denise?

Jag skakar hennes torra, nätta hand med min svettiga.

– Jo, nickar hon. Leos flickvän.

Jag väntar på att spyaska välla upp i min mun men det gör den aldrig.

– Så, hur lärde ni känna varandra? frågar jag.

– Har han inte berättat? skrattar hon och jag vill täppa till munnen på henne; som om hela världen vet allt om hennes liv.

– Nej.

– Vi är barndomsvänner. Så sågs vi på en fest, flörtade lite. Vi matchade på Tinder, lite på skoj du vet, och ... på den vägen är det.

Jag bara nickar och inser att jag verkligen inte bryr mig.

- Men - varifrån är du?
- Ingå, svarar jag.
- Jaha? Oj. Mina kusiner har sommarställe där.
- Kul.

Jag dricker en klunk av min öl och ursäktar, måste gå på vessan.

Jag sätter mig på vessalocket och stirrar på min spegelbild i den tandkrämsfläckiga spegeln. Otaliga är gångerna då någon frågat mig varifrån jag är. Självklart tillhör Denise dem som har sommarställe där, det hade jag kunnat räkna ut med liltån.

För mig är Ingå så mycket mer. Min barndom, min historia. Sandra och My skrattar när jag berättar om hur vi körde runt, runt i byn. Men de kan aldrig förstå. Ingen utomstående kan

16

Jag är svettig och fyllehungrig när jag hamnar bredvid taxikillen på en sängkant. Han håller i en chipsskål.

- Hur orkar du dansa så mycket? frågar han och ler.

Ett glimten-i-ögat-leende, och jag märker plötsligt att jag är kåt.

- Äh, adrenalin. Alkohol.

Han skrattar.

- Det såg bra ut, i alla fall.

Det tar en stund för mig att koppla vad han menar.

- Jaha? Tack, svarar jag och skrattar lite.

Vi sitter tysta en stund, jag tar en näve chips. Han sätter in en snus i läppen.

- Hur länge har du känt Ebba då? frågar han efter en stund men jag ser på hans läppar, som är rätt så fylliga men också vintertorra.

Han höjer frågande på ögonbrynet så jag svarar:

- Typ ett och ett halvt år, vi började ju på Aalto samtidigt. Hur känner du henne?

- Ja, såklart. Vi gick i samma gymnasium.

Men jag zonar ut och hör inte hans förklaring. Jag ser bara hans läppar, skäggstubben runtom. Han har en rätt skarp käklinje. Ganska sexig faktiskt.

Så bestämmer jag mig och

kysser honom.

Han smakar grillchips och alkohol och lite snus och hans skäggstubb är sträv och även om jag aldrig kysst någon så känns det faktiskt naturligt.

- Var kom det där från? frågar taxikillen (jag måste fråga honom vad han heter!) när våra läppar inte längre rör vid varandra. Inte för att jag hade nåt emot det, jag bara, du gav liksom lite andra –

Jag rycker på axlarna.

- Jag vet inte.

Allt jag vet är att jag inte är kär i honom men vill kyssa honom igen. Och att jag inte tänkt på Leos hand i Denise ficka en enda gång under hela kvällen.

Hedersomnämmande

Fanny Thalén

Jag jobbar som kulturproducent vid Mariehamns stad och ibland dyker jag också upp som kulturkrönikör i Ålandstidningen. Jag har alltid varit besatt av språk och ord och skrev mycket i tonåren, men slutade när jag började studera. I samma veva som jag tog examen från universitetet 2017 kom jag in på en skrivkurs på Västra Nylands folkhögskola och det är bland det roligaste jag gjort.

Farväl till Katjusja

Hon stod på gathörnet ett par kvarter bort från Kommissariatet och väntade på honom. Till sist dök han upp, kroniskt sen. Hon kommenterade det självklart inte. Han hade inte bemödat sig att byta om från sin uniform eftersom hon en gång hade sagt åt honom att han såg så tjugig ut i den. Dessutom möttes de ändå alltid efter jobbet och tiden var knapp. Han var en man som gillade beröm och att känna sig stor. Han gillade många saker, henne kanske mest av alla. För henne var han nämligen perfekt.

Själv stod hon där i sin tunna mörkblå jacka och sekreterardräkt och frös. Oktober var en sådan månad. Hon hade kunnat chansa på att han skulle vara en halvtimme sen som vanligt, men den här gången kunde hon inte ta några risker. Hon trampade lite otåligt för att hålla kroppen i gång. I den ena handen hade hon en mindre resväska som sett bättre dagar, och i den andra en liten handväska som hon inte hade köpt för egna pengar.

– Du borde låta mig skaffa en päls åt dig. Du kommer frysa ihjäl sådär när vintern kommer. Jag fixar en nästa vecka. Så där kan vi ju inte ha det, var det första han sade när han vecklade ut sig ur den blå kadetten. Man kunde ana stoltheten i hans röst över att han kunde Fixa Fram Saker. Han hade den sortens stämman man gärna borrhade ned sig i och följde blint, ända ned i fördärvet. Han var väl medveten om den saken. Hon med, till sin egen förfäran.

– Serjosja, sluta. Den här jackan duger bra än så länge. Dessutom, om en sådan som jag börjar svassa runt i en päls kommer folk att prata.

Han rös till när hennes kalla fingrar snodde in sig i hans nackhår och de kysste varandra under förbjuden andakt.

–Det bryr jag mig inte om.

Hon brydde sig desto mer, men sade ingenting medan han vant manövrerade kadetten längre och längre ut från centrum. Det var sådant som förstörde romantiken. Istället vred hon på radion samtidigt som hon pussade honom på mungipan och suckade lite.

Utanför deras kokong susade Stadens dammiga gator förbi dem i en faslig takt. Sergej körde alltid för fort eftersom han kunde det. De hade blivit stoppade förut och han hade bara hivat fram sin ID-bricka och hon hade tittat på dem med stora ögon och rodnat lite. Hon hade sett deras blickar och bitit sig i kinden tills det smakat blod.

– Du ser bekymrad ut. Är allt bra med dig?

– Oroa dig inte Katja. Det är bara så mycket just nu. Dessutom är Maria på mig hela tiden som en hök. Men hon kan förstås inte göra någonting.

Han log ömt mot henne och struntade i att titta på vägen. Katja tittade desto mer på vägen och tänkte på Maria och de två barnen som han hade där hemma.

Det var som det var. De försjönk i tystnad. En stund senare stod Katja inte ut med tankarna som malde i huvudet.

– Hur långt har du kört nu? Du vet att jag har så dåligt lokalsinne.

– Oroa dig inte älskling, bara sitt där, var det enda svaret som kom.

De nynnade med till radiomusiken, trots att Sergej menade att den var usel. Antagligen ville han ge intrycket av att han var yngre än han var, eller så släppte han fram den sidan med henne.

Hon var inte helt säker på saken. Däremot var hon mycket säker på andra saker som rörde honom.

Bland annat visste hon att hans fullständiga namn var Sergej Feodorovitj Sokolov. Det var ett namn som klädde honom. Han hade något rovfågellikhet över sig, precis som namnet indikerade. Hon visste också att han var 37 år gammal och fyllde år på St. Stefans dag. Den hade de firat tillsammans, och på tårtan hade hon skrivit 35 eftersom det var vad han hade sagt till henne. Hon visste var han var född, vad hans föräldrar gjorde och var de bodde. Hon visste namnet på hans vänner och hon visste vad han arbetade med. Hon kunde hans schema i sömnen och visste när hans fru inte var hemma. De hade känt varandra i snart ett halvår. 157 dygn om man var noggrann. Det var lätt att räkna och lyssna när man var 22 och arbetade som en oviktig sekreterare.

– Katjusja, du fyller år nästa vecka. Hur känns det att fylla 25?

Hon log som en sol mot honom och han kände hur han blev varm inom-bords. Det var något visst med att se en kvinna börja blomma och vara den som fick forma henne. Det var en mäktig känsla av tillfredsställelse.

Sergej Fedorovich Sokolov var en man som gillade det goda i livet, lika mycket som han var ambitiös. Sergej hade slät hy, inga ärr efter koppor och brukade ett bra rakvatten. Hans mustasch var förstuds mycket moderiktig och alltid välvårdad, även i de tider som var. Hans hårfäste hade börjat krypa uppåt det senaste året, men i förhållande till förmånerna hans rang gav honom var det en försumbar försämring av hans yttre. Därför täcktes han också säga att han var 35.

Han hade mött Katja i kafeterian en dag när de hade rusat in i varandra, bokstavligen. Katja hade varit sen till något möte hon skulle transkribera och han hade varit på väg för att äta. Han hade nästan fått hennes halvtomma tallrik och bågare över sig, och borsjsjt var inte att leka med när man bar en uniform av ull. Sergej hatade smuts och fläckar. Han hade inte växt upp med mycket, men hans mor hade sett till att han alltid var hel och ren, kosta vad det kosta ville. Så hade han också gjort allt för att klättra uppåt och göra henne stolt. Därför satt han nu i tjugig uniform i en bil med radio och var delaktig i

koordineringen av attacken vid Karelska näset och några andra platser. Han var gift med en dotter till en general och var på många sätt och vis en guldgosse.

Därför var det också jobbigt att vara hemma. Ingenting var gyllene där, istället var allt klubbigt. Maria gjorde så gott hon kunde med två barn under fem år i hushållet, men det räckte inte. För att inte tala om henne själv. Att påstå att de hade varit vansinnigt förälskade i varandra hade varit att ta i, det var ganska ensidigt från hennes sida, men han tyckte om henne. Det gjorde han fortfarande förresten. Saken var bara att han inte stod ut med skriken hemma, med smutsen och hennes med dåliga humör. Hon hade dessutom förväntningar som han inte hade lyckats infria, och det skavde ständigt mellan dem. Sergej var en hårt pressad man dessa dagar.

Marias far hade matat henne med vissa krav, och han hade inte gjort så snabb karriär som hon hade önskat, sin guldgossestatus till trots. Hennes far hade varit emot deras giftemål från början, men Maria hade insisterat. Och vem var han att säga nej till dörrarna hon öppnade?

Att tänka på Maria gav honom huvudvärk. Han hoppades att han inte skulle säga något till sin far om hans förehavanden, den dagen hon insåg att han hade sådana.

Att tänka på Katja, hans Katjusja, var desto trevligare. Katjusja förväntade sig ingenting utav honom, och det tycktes honom som om hon tvärt om uppskattade allt vad han än gjorde. Katja berömde honom, tackade honom för allt möjligt, var det inte för krigsframgångar så var det när han lyckades fixa fram läppstift och andra pinaler som fick henne att känna sig tjusig. Katja var alltid elegant på sitt eget vis, och hon var alltid ren. Hon tycktes ha en oändlig förmåga att få håret att ligga rätt, att aldrig ha torra och fnasiga händer och att inte vara i vägen. Eller för den delen kräva uppmärksamhet när det inte passade sig. Hon hade visserligen sagt jag älskar dig ganska tidigt, men det tillskrev han hennes ungdom och sin egen förträfflighet.

Katja brukade hävda att hon var självständigt lagd. Hennes far hade dött några år efter förra kriget, kort efter att hon själv föddes, och hon hade vuxit upp med en mamma och bror i Archangelsk. I den historien såg han sig själv, minus brodern. Man var tvungen att klara sig själv, brukade Katja säga ibland. Inte minst efter att hennes mor dog för ett par år sedan. Själv tyckte han inte att man kunde veta om man var självständig eller inte när man var en knappt 25-årig kvinna, men han lät bli att säga något. Vissa saker var det bättre att låta kvinnor märka på egen hand, det hade hans äktenskap lärt honom.

Han visste också bättre än att störa Katja när nyheterna kom, och klockan

var nu 1 minut före. Dessutom var han själv intresserad, även om han faktiskt hade lyckats prata sig till en ledig helg för första gången på flera veckor.

Han vred upp volymen på radion. Vissa stunder tyckte han att det var lite pinsamt att han inte hade fått en ny bil på fem år, men det var ju krig. Dessutom gjordes de flesta bilar utan radio nuförtiden för att man behövde tekniken annorstädes, och han älskade att lyssna på radion. Katja lutade sig framåt för att höra lite bättre. Ingen av dem andades medan nyheterna pågick.

När de var över slängde han en blick på Katja igen. Hon hade slutit sina ögon och han såg hur hon tog flera djupa andetag. Han lade sin hand över hennes och smekte den ömt.

– Oroa dig inte älskade, du hörde vad de sade. Det går bra igen. Du kommer se din bror snart igen. Håll ut. Du vet att jag gör allt för att vi ska vinna och för att det ska gå bra.

I Katjas ögon glittrade tillbakahållna tårar och hon tog ett djupt andetag.

– Jag vet. Jag gör också min del. Men det är svårt ibland. Anatolij är allt jag har. Hennes röst började grötigt och slutade som en viskning.

– Och mig. Du har mig Katjusja.

– Och dig. Jag vet. Men jag kan inte hjälpa att jag oroar mig.

I stunder som dessa beundrade han henne. Han sneglade på hennes profil. Rak näsa, fylliga läppar och med en underläpp som stack ut lite och gav ett trotsigt intryck ibland. Hon såg väldigt ung ut, och att hon var lite för mager hjälpte inte till.

Hon teg och han visste vilken ynnest det var att se henne under ett av hennes sårbara ögonblick. Hennes goda fattning och hur resonlig hon var var egenskaper han skattade högt. Han avskydde våp. Han hade några på kontoret han borde ta itu med. Katja skulle göra deras jobb bättre. Å andra sidan skulle han distrahera henne, och vice versa. Om Bakulin kom på besök, vilket han gjorde titt som tätt så var han rökt. Kanske like bra att behålla henne där hon var, en avdelning bort. Nära men inte för nära.

Om han var helt ärlig var han inte helt säker på hur man hade en affär på bästa sätt, men han tyckte att han ändå gjorde ganska bra ifrån sig. Han hade trott att passion var någonting han inte längre skulle komma i närheten av, men så hade hon dråsat in i hans liv. Hon hade rodnat något förfärligt medan hon hade plockat upp porslinsskärorna från golvet och ursäktat sig minst fyra gånger samtidigt. Han hade hjälpt henne upp och hon hade citerat en av hans favoritförfattare på temat klumpighet. Två dagar senare hade de råkat på varandra igen, och de hade hamnat i samtal alldeles för länge. Hon tycktes ha

permanent röda kinder, nyfiken på vad han tyckte och ett porlande skratt som tycktes vara opåverkat av kriget som pågick omkring dem.

Lite mer än en vecka senare efter flera andra sammanstötningar i korridorer och andra ställen bjöd han ut henne efter jobbet, och på den vägen var det. Han lät tankarna vandra.

Snart var de framme vid datjan. Datjan hade han fått tilldelad för sin goda arbetsprestation förra året och han älskade den. Vem den hade tillhört tidigare och varför den inte längre gjorde det var saker han valde att inte tänka på. Det var bättre så. Här tillbringade han så mycket tid han bara kunde. Till och med Maria tycktes gilla den, trots att hon allra helst tillbringade tid vid sin barndoms datja som fortfarande ägdes av hennes far. Så mycket som någon ägde någonting nuförtiden.

Faktum var att hon antagligen var där just nu. Han hade sagt att han var tvungen att arbeta den här helgen också, och att hon och barnen borde åka och få lite luftombyte. Till kollegorna sade han att han skulle fara och hälsa på familjen i Nishnij Novogorod. Inte för att de skulle döma honom, han visste att flera av dem också hade affärer. Det var bara det att information var värdefull, och att någon kunde utnyttja detta för att få hans karriär att sakta av. Det hade han inte råd med. Det kostade mycket att inte leva i misär nuförtiden. Tack och lov var Katja av den diskreta sorten och krävde inget erkännande på arbetsplatsen för att vara nöjd. Tvärtom, hon hade till och med druckit kaffe med hans kollega Vasilij Ivanov senast förra månaden efter att de nästan blivit påkomna i varandras famnar under en lunchpaus.

Katja plockade metodiskt upp ett cigarettpaket ur handväskan och tände en belmorkanal. Det var om möjligen hennes allra sämsta sida. Hur hon kunde röka så starka cigaretter utan att blinka förvånade honom fortfarande ibland. Tack och lov tycktes hon bara röka dem efter att hon hade hört nyheter om fronten som kunde beröra hennes bror, och alla hade de olika sätt att hantera saken. Faktum var att han nästan fann det lite charmigt. Hon erbjöd honom ett bloss och han tog det, aktsam med att inte börja hosta. Det hade hänt en gång, och hon hade börjat skratta något förfärligt. I gengäld hade han börjat kittla henne, och det hade lett till andra saker när hon mer eller mindre vred sig i hans famn. Det var första gången de hade varit med varandra, första gången hon hade varit med någon. Kanske var det därför han tolererade dem ibland. Han log för sig själv. Själv rökte han egentligen bara cigarrer vid festliga tillfällen. Och när Katja bjöd. Hon hade den inverkan på honom. Hur långt hade de kvar? Lite under tio minuter. Han sneglade på henne och beundrade hur

hennes stickade tröja smet åt över bröstet. Kanske tryckte han lite hårdare på gasen. Ett veckoslut var inte mycket mer än 48 timmar.

Det första de gjorde när de kommit fram till datjan var att Katja tog in matvarorna i köket och började dona där, medan Sergej gick till lidret efter ved för att få upp värmen i stugan och driva ut lukten av fukt och gamla ylletröjor. Snart gick det inte att vara där längre. Måhända var det här sista besöket innan det var dags att stänga igen den för vintern.

Medan Sergej tog hand om eldningen stod Katja med en kniv i handen och drömde om en till cigarett, trots att det inte var läge just nu. Hon stack ner handen i handväskan och lyfte på botten medan hon noggrant lyssnade efter Sergej. En kort stund senare dråsade hon slappt ned på golvet. I samma ögonblick som Sergej kom instörtande från hallen blinkade hon och började sätta sig upp igen.

– Katja! Vad är det med dig?

Han hukade sig ned mot henne och lade handen mot hennes panna.

– Du är bara lite varm, konstaterade han, lättad över att hon var vid medvetande.

– Jag vet, jag undrar om jag håller på att bli sjuk. Det går något på kontoret, i förrgår var både Tatjana Alekseevna och Inna Iljanova sjuka. Det blir säkert bättre om jag vilar lite. Teet är färdigt, låt oss gå och sätta oss framför brasan så är jag säkert frisk i morgon.

Sergej bar kannan och sin egen tekopp medan Katja krampaktigt höll tag i den egna. När han hällde upp te åt sig själv kvittrade hon om det senaste skvallret på kontoret, vem som hade förlovat sig och vem som, enligt ryktet, snart skulle behöva begära moderskapsledighet. Ibland snuddade de vid De Stora Ämnena, men för det mesta duckade de för dem likt skyttegravsveteraner. Hopkurade på soffan strök hon honom över håret och han kände sig som en förnöjd katt. Om bara hon blev frisk tills i morgon. Han hade planer, faktiskt. Lite irriterad var han, om han var helt ärlig.

– Jag ser att du är hungrig Serjosja, gå och ta lite soppa i köket. Den är faktiskt färdig. Jag kommer senare, jag är inte så hungrig just nu.

Tidigt i deras relation hade det visat sig att Katja lagade soppa som ingen annan. En vacker dag skulle hon göra någon mycket lycklig med den förmågan, och det gjorde i sin tur honom lite olycklig. Visst var det lite irrationellt, men så var det med saken, tänkte han medan han slevade i sig en rågad tallrik svampsoppa för sig själv. Därefter gick han till spritskåpet och hällde upp ett glas vodka. Det var bra för hälsan, desinficerade insidan brukade hans morbror säga.

Sergej blev sittande länge vid köksbordet, försjunken i tankar. Varför skulle det vara så svårt att vara människa?

En odefinierad stund senare hörde han Katja gå upp för trappan till sovrummet. Kanske borde han följa efter? Faktum var att han också kände sig trött, och lite illamående trots att han nu hade ätit. Jävla kontorssmittor, enda lediga helgen på evigheter och så drabbas man förstås av någon förbannad flunsa. Han hämtade en hink för säkerhets skull. Han mindes förra hösten när Maria blivit sjuk, och därefter han. Det hade inte varit vackert.

Väl i sängkammaren kröp han ned bredvid Katja.

– Hur mår du?

– Jag har nog samma som du har. Jävla elände. Vi får hoppas att allt är bättre i morgon. Men vi är ju i alla fall tillsammans.

– Det är vi, sade hon och kysste honom på pannan innan hon reste sig upp för att besöka uthuset. Utan att han riktigt hade märkt det hade tiden blivit seg och den svallade nu illavarslande bakom hans pannben. Var var Katja? Var höll hon hus? Varför kunde han inte resa sig upp?

När man dör rör sig tiden på ett mycket underligt vis eftersom den upphör spela någon roll, men det noterade inte Sergej. Han tänkte på annat. Han tänkte på Maria, på lille Alexanders mjuka hår och Ljudmilas lena kinder när hon kelade mot hans skäggstubb. Han tänkte på alla middagar, på den ömma handen på axeln och hur hon alltid ville att han skulle sträva efter att bli bättre. Han tänkte på mycket, de sista minuterna i sitt liv. Han kunde verkligen inte hålla sig vaken längre. Gud. Han borde be Katja om hjälp, om han bara hade kunnat öppna munnen. Han såg henne plötsligt, suddig i dörröppningen. Hon gick inte in i rummet, utan förblev stående på tröskeln med korsade armar.

Kärleken var inte blind, den såg allt precis som det var. Marias smutsiga förkläde och barnen kladdiga avtryck på uniformsbyxorna. Förälskelsen och romantiken däremot, den var en bländande illusion. Det var en sista hård insikt som nådde Sergej Fedorovitj Sokolov.

Förälskelsen var blind, det visste Katja. Det fungerade varje gång. Så länge man inte själv blev förälskad förstås. För varje dag tycktes hon vara lite mer oförmögen till den känslan. Hon var ung, men hon hade länge varit medveten om att känslolösheten skulle komma att rädda hennes liv nu och antagligen förgöra henne på längre sikt.

Hon grimaserade. Katja tyckte inte om dödsögonblicket. Det var något

fasligt intimt över det, en intimitet hon inte förtjänade eller ville ha. Illusionen fick gå långt, men inte så långt att den blev verklighet.

Katja lyssnade till hans andning från dörröppningen. Till sist slutade hans bröstorg röra på sig. Då gick hon tillbaka till sängen, visiterade honom, drog täcket över honom och klädde på sig igen. Hon undvek spegeln i rummet. Istället gick hon ned till bottenvåningen, gick metodiskt igenom hans ytterrock och tog vara på nyckelknippan. Därefter gick hon till spritskåpet och plockade fram en flaska vodka. Om hennes händer skakade lite var det ingen som såg, det hade hon sett till nu. Därefter gick hon igenom alla skåp, tog några av de konserver som faktiskt smakade gott och lämnade resten. Hon hittade en bunt sedlar i en av soffkuddarna och ett guldhalsband som låg gömt i linneskåpet längst bak. I garderoben hittade hon inte mer än ett par strumpbyxor som måste ha tillhört Maria innan barnen fått henne att expandera. Eller förra innehavarens fru kanske, förpackningen såg rätt gammal ut. De tog hon också, sådana var svåra att få tag på. Efter att ha öppnat alla böcker i bokhyllan hade hon också några papper som var av intresse. Hon tittade på klockan. Hon var bara lite efter 2, och hon behövde inte börja gå mot tågstationen förrän klockan 5 för att hinna med morgontåget tillbaka till Staden.

Istället gick hon till bilen, låste upp den och tog fram portföljen som låg i bakluckan. Den innehöll också några papper hon behövde. Resten var sådant som hon redan hade lagt rabarber på. Hon placerade den i hallen, bredvid hans ytterrock. Därefter öppnade hon sin egen resväska. Noggrant lade hon ner pappersbunten i lönnbotten på väskan, tillsammans med nylonstrumporna. Sedan lade hon ned alla föremål igen, utom en större tygpåse. Den tog hon med sig när hon gick till köket för att koka en kopp becksvalt te. Medan teet kokade flätade hon sitt bruna hår framför hallspegeln, och så drog hon ut en blond peruk ur påsen. Om någon mot all förmodan skulle se en avvikande person i faggorna den här natten så skulle de bara minnas en blondin och ingenting annat. Ingen som Katja. Hon fäste peruken noggrant med ett par hårnålar mellan teklunkarna.

Jekaterina Vasilieva Volkova. Hans Katja. Katjusja. Allas utom sin egen. Hon fanns knappt längre, så länge hade hon varit någon annan. Innan Katja hade hon varit Iskra Yakova och som Ulyana Smirnova hade hon korsat gränsen. Och dessförinnan... Ja, det gjorde nästan ont att tänka på den hon varit innan allt började. Kanske var hennes blick grumlig när hon tog bort läppstiftsmärken från det bräckliga porslinsföremålet, men vem skulle skvallra om det? Sergej var synnerligen död.

Katja skulle hon förresten inte vara länge till. Egentligen hade hon väl aldrig varit någon Katja, men namnet hade klätt henne oväntat bra.

Hon borstade peruken så att alla strån låg som de skulle, och så satte hon på sig en huvudbonad.

Det var ju trots allt höst och det dolde att det var en peruk på ett föredömligt sätt. Därefter tog hon på sig en klänning hon köpt av en av grannarna, vars tonårsdotter verkade bli olycklig lång, till och med längre än henne själv. Därefter tog hon bort ögontuschen och läppstiftet. Plötsligt såg hon ut att gå i gymnasiet igen. Det högg till i henne. Inte av giftet som hon slickat i sig från en knivsegg i ett skitigt toalettbås på Kommissariatet för att fejka febern, utan av akut längtan efter det som en gång varit. Hon tog ett djupt andetag och tog fram en cigarr från lådan på spiselkransen, och tändaren. Den cigarr som låg kvar stoppade hon hastigt i klänningsfickan. Man visste aldrig när den kunde duga som muta. Det var ju inte heller som om någon skulle märka att den saknades. Därefter gick hon upp till sovrummet igen.

Klockan var plötsligt kvart över fyra. Hon var inte helt säker på hur länge hon blev stående i dörren, men det var längre än hon ville kännas vid. Det låg en död man i sängen. Inget helgon eller så, men inte heller Stalin själv. Våldigt varm och charmig om man bortsåg från att han var otrogen, nedlåtande och självupptagen. Efter all denna tid tillsammans var det svårt att inte se hela människan.

Han var också en man som en tid hade haft information och kontakter hon behövde, men inte längre. Han var på väg ut. Dessutom behövde det skapas en möjlighet för hennes kollega att stiga i rank på kontoret så att han skulle kunna samla mer information. Sergej var en man på fel plats vid fel tillfälle helt enkelt. Det fanns många sådana i krigstider.

Hon tänkte på cigarren och tog ett par bloss medan hon hällde generöst med vodka på sängkläderna och ställde den tomma flaskan vid nattduksbordet. Därefter greppade hon tag i hans ljumma hand och lade den bredvid cigarren som hon lade på täcket. Lågorna spred sig tyst och effektivt över täcket. När det började lukta bränt kött, och det tog inte många minuter, gick hon ned för trappan, tog sitt pick och pack och började gå mot stationen. Man kunde inte sitta på ett tåg och lukta brandrök.

Hon skulle vara tillbaka i Staden lagom för en sen frukost. Inte för att det fanns något att äta. Där skulle hon sedan lämna av pappren till en kontakt, och så skulle hon göra ett besök i Sergejs och Marias tomma lägenhet. Nycklarna hade hon fixat för flera månader sedan.

Hon fingrade på Marias halsband som hängde runt hennes hals. Det var fel

att stjäla, men hon brydde sig inte så mycket om saken längre. Det viktigaste var att när det här kriget var över skulle hon ha råd att ta båten till Amerikat, oavsett om Finland förlorade eller inte. Om Helsingfors stod kvar efter kriget kunde hon antagligen ta en del av smyckena hemifrån och sälja dem för att bekosta resan över. Men det var långt ifrån säkert. Hennes tankar vandrade på upptrampade stigar till obehagliga platser. Hon gick snabbare.

Hon var halvvägs till stationen nu. Hon tittade sig runt och såg ingenting som indikerade på människor i hennes närhet. Hon tillät sig att viska för sig själv. Hon bokstaverade sitt namn om och om igen likt en besvärjelse, som om det skulle kunna få henne att bli sig själv igen, den hon var innan allting började. Vid hundra gav hon upp och teg igen.

Hennes tankar flackade likt en döende låga när tåget sent omsider skramlade ut från stationen. Det kändes som om kriget hade pågått i en evighet redan. Skulle det aldrig ta slut? När skulle allt bli som vanligt igen? Svaret var förstås aldrig. All världens fredsfördrag, duschar och rengöringsmedel skulle inte ändra på den saken. Varför hade hon valt det här? I vems namn utplånade hon sig själv?

Ensam i kupen tillät hon sig i ett svagt ögonblick att vinka till sin spegelbild i det skitiga tågfönstret. Hon stirrade ut mot slätten och intet som susade förbi. Farväl till Katjusja. Fast inte riktigt ännu. På tisdag skulle hon äta lunch med Vasilij i kafeterian.

Tidigare prismottagare i Arvid Mörne-tävlingen

2020 DIKTER	2013 NOVELLER
I Ellenore Wentjärvi	I Martina Moliis-Mellberg, Åbo
II Emma Levo	II Ellen Strömberg, Jakobstad
III Christoffer Steffansson	III Otto Donner, Helsingfors
Hedersomnämmande Alexandra Harald	Hedersomnämmande Helen Korpak, Helsingfors
Sandra Holmqvist	Jenny Sandells, Jakobstad
2019 NOVELLER	2012 DIKTER
I Mathilda Larsson, Helsingfors	I Emma Mattsson, Jakobstad
II Jessika Kriss Holmlund, Åbo	II Sylvia Javén, Nagu
III Oskar Lindholm, Helsingfors	III Valter Holmström, Helsingfors
Hedersomnämmande Mårten Sandström, Berlin	Hedersomnämmande Emma Malmberg, Enklinge, Åland
Sarah Åkerman, Vasa	
2018 DIKTER	2011 NOVELLER
I Rosanna Fellman, Jakobstad	I Celia Hillo, Helsingfors
II Emma Kanckos, Pedersöre	II Jenny Langenskiöld, Esbo
III Ellinore Lindberg, Tenala	III Ylva Vikström, Åb
Hedersomnämmande Lina Bonde, Nykarleby	Hedersomnämmande Eivor Bäck, Åbo
Axel Vienonen, Åbo	Malou Zilliacus, Malmö
2017 NOVELLER	2010 DIKTER
I Dea Solin, Malmö	I Martina Moliis-Mellberg, Esbo
II Quynh Tran, Malmö	II Linnea Tillema, Mariehamn
III Axel Åhman, Helsingfors	III Karoline Berg, Borgå/Berlin
Hedersomnämmande Ida Kronholm, Helsingfors	Hedersomnämmande Maria Nyberg, Helsingfors
Julia Mäkkylä, Åbo	2009 NOVELLER
2016 DIKTER	I Emma-Lotta Säätelä, Vasa/Uppsala
I Adrian Perera, Åbo	II Tove-Marie Börg, Vasa/Åbo
II Sara Ebersson, Uppsala	III Andreas Söderlund, Ekenäs/Jönköping
III Nina Östman, Helsingfors	Hedersomnämmande Julia Lindström, Svalöv, Sverige
Hedersomnämmande Déa Solin, Skurup	Nina Othman, Jakobstad/Åbo
Mirka Sulander, Helsingfors	2008 DIKTER
2015 NOVELLER	I Lina Löfqvist, Karleby/Stockholm
I Satu Laukkanen, Åbo	II Helen Korpak, Helsingfors
II Christa Lundström, Vasa	III Fredrik Bäck, Helsingfors
III Julia Wickholm, Söderkulla	Hedersomnämmande Emma Strömberg, Larsmo
Hedersomnämmande Malou Zilliacus, Bromma	Ida Nyström, Vasa
Mariann Hilli, Åbo	
2014 DIKTER	
I Josefin Öst, Åbo	
II Ingrid Weckström, Åbo	
III Hanna Ylöstalo, Åbo	
Hedersomnämmande Josefin Nylund, Vasa	
Otto Sandqvist, Helsingfors	

2007 NOVELLER	2000 DIKTER
I Kaj Korkea-aho, Esse/Åbo	I Ulrika Nielsen, Nykarleby
II Sebastian Johans, Mariehamn/Uppsala	II Karoline Berg, Borgå
III Stefan Nyman, Närpes/Åbo	III Maria Salomaa, Helsingfors
Hedersomnämmande Jenny Björklund, Jakobstad/Åbo	Hedersomnämmande Maili Öst, Pyttis
Fredrik Bäck, Helsingfors	1999 NOVELLER
2006 DIKTER	I ika Österblad, Korsholm
I Matilda Södergran, Korsnäs	II Monica Ålgars, Pargas
II Emma Strömberg, Larsmo	III Jean Lindén, Vasa
III Sebastian Johans, Mariehamn/Uppsala	Hedersomnämmande Anna Friman, Hangö/Helsingfors
Hedersomnämmande Fredrik Bäck, Helsingfors	Kaj Korkea-aho, Esse/Pedersöre
2005 NOVELLER	Malin Kivelä, Helsingfors
I Freja Rudels, Dragsfjärd/Åbo	1998 DIKTER
II Martin Welander, Helsingfors	I Catharina Gripenberg, Jakobstad/Helsingfors
III Sofia Sjö, Pedersöre/Åbo	II Yaba Holst, Helsingfors
Hedersomnämmande Jenny Nyberg, Helsingfors	III Sanna Tahvanainen, Åbo
Petter Sandelin, Jakobstad/Vasa	Hedersomnämmande Henrik Robert Paetau, Helsingfors
2004 DIKTER	Sanna Huldén, Helsingfors
I Bosse Hellsten, Nykarleby/Karleby	1997 NOVELLER
II Mari Lindman, Åbo	I Sara Ehnholm Hielm, Helsingfors
III Martin Högstrand, Mariehamn	II Jan-Erik Karlsson, Helsingfors
Hedersomnämmande Sissel Korpisola, Esbo	III Karin Huber, Helsingfors
Jessica Poikkijoki, Jakobstad	Hedersomnämmande Anna Friman, Hangö/Helsingfors
2003 NOVELLER	1996 DIKTER
I Malin Klingenberg, Nykarleby/Åbo	I Robin Valtiala, Grankulla/Esbo
II Lina Löfqvist, Karleby	II Ann-Louise Gammelgård (Ann-Louise Bertell), Oravais/Helsingfors
III Fredrik Sonck, Mariehamn	III Hannele Mikaela Taivassalo, Nedervetil/Helsingfors
Hedersomnämmande Alexandra Sundberg, Hangö	Hedersomnämmande Sanna Tahvanainen, Åbo
2002 DIKTER	1995 NOVELLER
I Heidi von Wright, Sundom/Åbo	I Jan Nåls, Helsingfors
II Linnea Rönholm, Åbo	II Barbro Björkfält, Åbo/Helsingfors
III Karin Erlandsson, Åbo/Nykarleby	III Theresa Norrmén, Vasa/Helsingfors
Hedersomnämmande Paula Rehn, Helsingfors	Hedersomnämmande Joakim Enegren, Helsingfors
Anna Sarelin, Helsingfors	Mikaela Hasán, Helsingfors
2001 NOVELLER	
I Hannele Rabb, Malax	
II Jan Glantz, Helsingfors	
III Maria Nygård, Kaskö/Helsingfors	
Hedersomnämmanden Lina Löfqvist, Karleby	
Lorenz Backman, Helsingfors	

1994 DIKTER

- I utdelades inte
  - II Sebastian Nyberg, Esbo/Sibbo
  - III Bert-Henrik Enquist, Nagu
- Hedersomnämmande Thomas Brunell, Helsingfors

1993 NOVELLER

- I Marit Lindqvist, Helsingfors
- II Nelly Laitinen, Esbo
- III Casper Almqvist, Helsingfors

1992 DIKTER

- I utdelades inte
  - II Alexandra Biaudet, Helsingfors och Katarina Blomqvist, Åbo/Köpenhamn
  - III Hanna Ilander, Borgå
- Hedersomnämmande Ca Lindelöf, Helsingfors
Sebastian Nyberg, Sibbo

1991 NOVELLER

- I Ca Lindelöf, Helsingfors
  - II utdelades inte
  - III Annika Rautoma, Helsingfors och Catharina Östman, Vasa
- Hedersomnämmande Anita Borgmästars, Korsholm
Marina Lindén (Giljam), Helsingfors

1990 DIKTER

- I John Enroth, Pargas
  - II Maria Antas, Helsingfors
  - III Carina Nynäs, Åbo
- Hedersomnämmande Ralf Andtbacka, Åbo
Ulrika Bengts; Helsingfors

1989 NOVELLER

- I Pia Maria Flodin, Åbo
  - II Minna Karsten, Helsingfors
  - III Bernt Österman, Helsingfors
- Hedersomnämmande Joel Backström, Helsingfors
Sam Cygnel, Dragsfjärd

1988 DIKTER

- I Märten Westö, Helsingfors
  - II Margaretha Hupa, Åbo
  - III Pia Kiviaho, Vanda och Maria Alander, Helsingfors
- Hedersomnämmande Mika Kosunen, Helsingfors
Carina Karlsson, Åland

1987 NOVELLER

- I Tomas Jansson, Åbo
  - II utdelades inte
  - III Henrika Ringbom, Helsingfors och Jan-Erik Andelin, Åbo
- Hedersomnämmande Barbo Elgert, Helsingfors
Ursula Vuorelinna, Helsingfors
Monika Fagerholm, Helsingfors
Matilda Matsson, Stockholm
Hans Raab, Tübingen

VINNARSKRIBENTER | 2021

Felix Fortelius

Julia Mäkkylä

Evelina Kulp

Elvira Niemi

Fanny Thalén

Arvid Mörne-tävlingen

Syftet med SFV:s litterära tävlingar är att främja intresset för att skriva skönlitteratur. Det finns två tävlingar: Arvid Mörne-tävlingen (för under 30-åringar) som instiftades 1986, och Solveig von Schoultz-tävlingen (för de som fyllt 30) som instiftades 2004.